

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัย เรื่อง การพัฒนาแบบฝึกหัดร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. แบบฝึก
3. การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน
4. ความสามารถในการอ่าน
5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรแกนกลางสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึก ในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติ ที่จำเป็น ต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดและในสังคมโลกปัจจุบันการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญ ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจ เกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม และมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียน ให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการ ใช้ ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศเป็นเกณฑ์ในการกำหนดคุณภาพของผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 19 - 20) โดยมีสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 35 - 40) ไว้ดังนี้

ตาราง 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

รหัสตัวชี้วัด	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ต 1.1 ม.4-6/1	ปฏิบัติตาม คำแนะนำในคู่มือ การใช้งานต่าง ๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟัง และอ่าน	คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย คำบรรยาย เช่น ประกาศ เตือนภัยต่าง ๆ ยาและการใช้ยา การใช้อุปกรณ์และ สิ่งของ การสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต - Modal verb : should/ ought to/ need/ have to/ must+ verb ที่เป็น infinitive without to เช่น You should have it after meal. (Active Voice)/The doses must be divided. (Passive Voice) - Direct/Indirect Speech - คำสันธาน (conjunction) and/ but/ or/ so/ not only...but also/ both...and/ as well as/ after/ because etc. - ตัวเชื่อม (connective words) เช่น First,... Second,... Third,... Fourth,... Next,... Then,... Finally,... etc.
ต 1.1 ม.4-6/2	อ่านออกเสียง ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และ บทละครสั้น (Skit) ถูกต้องตามหลักการ อ่าน	ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และ บทละครสั้น การใช้พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง เช่น - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ สระเสียงสั้น สระเสียงยาว สระประสม - การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ - การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค - การออกเสียงเชื่อมโยงในข้อความ - การแบ่งวรรคตอนในการอ่าน - การอ่านบทร้อยกรองตามจังหวะ

ตาราง 1 (ต่อ)

รหัสตัวชี้วัด	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ต 1.1 ม.4-6/3	อธิบายและเขียน ประโยค และข้อความให้ สัมพันธ์กับสื่อที่ ไม่ใช่ความเรียง รูปแบบต่าง ๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและ เขียนสื่อที่ไม่ใช่ ความเรียงรูปแบบ ต่าง ๆ ให้สัมพันธ์ กับประโยค และ ข้อความที่ฟัง หรืออ่าน	ประโยคและข้อความ การตีความ/ถ่ายโอนข้อมูลให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ ความเรียง เช่น ภาพ แผนผัง กราฟ แผนภูมิ ตาราง อักษรย่อ จากกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ด้วยการพูดและ การเขียนอธิบาย โดยใช้ Comparison of adjectives/ adverbs/ Contrast : but, although, however, in spite of.../ Logical connectives เช่น caused by/ followed by/ consist of. etc.
ต 1.1 ม.4-6/4	จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความสรุป ความ ตีความ และ แสดงความคิดเห็น จากการฟังและอ่าน เรื่องที่เป็นสารคดี และบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผล และยกตัวอย่าง ประกอบ	เรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี การจับใจความสำคัญ การสรุปความ การวิเคราะห์ ความ ตีความ และ ความการตีความ การใช้ skimming/scanning/guessing/context clue ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผล และการยกตัวอย่าง เช่น I believe.../ I agree with... but.../ Well, I must say.../ What do you think of /about...?/I think/don't think...?/ What's your opinion about...?/ In my opinion.../ - if clauses - so...that/such...that - too to.../enough to

ตาราง 1 (ต่อ)

รหัสตัวชี้วัด	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
		- on the other hand,... - other (s)/another/the other (s) - คำสันธาน (conjunctions) because/and/so/but/ however/because of/due to/owing to etc. - Infinitive pronouns : some, any, someone, anyone, everyone, one, ones etc. - Tenses : present simple/present continuous/ present perfect/past simple/future tense etc. - Simple sentence/Compound sentence/Complex sentence
ต 1.2 ม.4-6/1	สนทนาและเขียน ได้ตอบข้อมูล เกี่ยวกับตนเองและ เรื่องต่าง ๆ ใกล้เคียงตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว/ เหตุการณ์ ประเด็น ที่อยู่ในความสนใจ ของสังคม และ สื่อสาร อย่าง ต่อเนื่องและ เหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น การทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูด แทรกอย่างสุภาพ การชักชวน การแลกเปลี่ยนข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว สถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน การสนทนา/เขียนข้อมูลเกี่ยวกับ ตนเองและบุคคลใกล้เคียง ประสบการณ์ สถานการณ์ต่าง ๆ ข่าวเหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม
ต 1.2 ม.4-6/2	เลือกและใช้คำ ขอร้อง ให้ คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย อย่าง คล่องแคล่ว	คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบายที่มีขั้นตอน ชัดเจน

ตาราง 1 (ต่อ)

รหัสตัวชี้วัด	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ต 1.2 ม.4-6/3	พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น สถานการณ์จำลอง หรือสถานการณ์จริง อย่างเหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น Please.../..., please./ I'd like.../ I need.../ May/Can/Could...?/Would you please...?Yes,.../ Please do./ Certainly./ Yes, of course./Sure./ Need some help?/ What can I do to help?/ Would you like any help?/ If you like I could.../ What can I do to help?/ Would you like any help?/ Would you like me to help you?/ If you need anything, please.../ Is there anything I can do?/ I'll do it for you./ I'm afraid.../ I'm sorry, but.../ Sorry, but... etc.
ต 1.2 ม.4-6/4	พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ ประเด็น/ข่าว/ เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม	คำศัพท์ สำนวน ประโยคและข้อความที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่าน

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตาราง 1 (ต่อ)

รหัสตัวชี้วัด	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ต 1.2 ม.4-6/5	พูดและเขียน บรรยายความรู้สึก และแสดงความคิดเห็นของตนเอง เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และ ข่าว/เหตุการณ์ อย่างมีเหตุผล	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น และ ให้เหตุผลประกอบ เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า หิว รสชาติ สวย น่าเกลียด เสียใจ ดี ไม่ดี จากข่าว เหตุการณ์ สถานการณ์ ในชีวิตประจำวัน เช่น Nice./Very nice./Well done!/Congratulations on... I like... because.../ I love... because.../ I feel... because.../I think.../I believe.../ I agree/disagree.../ I'm afraid I don't like.../ I don't believe.../I have no idea.../ Oh no! etc.
ต 1.3 ม.4-6/1	พูดและเขียน นำเสนอข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/ เหตุการณ์ เรื่องและ ประเด็นต่าง ๆ ตามความสนใจ ของสังคม	การนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/ เหตุการณ์ เรื่องและประเด็นที่อยู่ในความสนใจของ สังคม เช่น การเดินทาง การรับประทานอาหาร การเล่น กีฬา/ดนตรี การดูภาพยนตร์ การฟังเพลง การเลี้ยงสัตว์ การอ่านหนังสือ การท่องเที่ยว การศึกษา สภาพสังคม เศรษฐกิจ
ต 1.3 ม.4-6/2	พูดและเขียนสรุป ใจความสำคัญ/ แก่นสาระที่ได้จาก การวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และ สถานการณ์ ตามความสนใจ	การจับใจความสำคัญ/แก่นสาระ การวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ

ตาราง 1 (ต่อ)

รหัสตัวชี้วัด	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ต 1.3 ม.4-6/3	พูดและเขียนแสดง ความคิดเห็น เกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และ เหตุการณ์ ทั้งใน ท้องถิ่น สังคม และ เหตุการณ์ ทั้งใน ท้องถิ่น สังคม และโลก พร้อมทั้ง ให้เหตุผลและ ยกตัวอย่างประกอบ	การแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผลประกอบ และยกตัวอย่างเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ในท้องถิ่น สังคม และโลก
ต 2.1 ม.4-6/1	เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยา ท่าทางเหมาะกับ ระดับของบุคคล โอกาส และสถานที่ ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษา	การเลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง ในการสนทนา ระดับของภาษา มารยาทสังคมและ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การชมเชย การใช้สื่อน้ำท่าทางประกอบ การพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงความ รู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การกล่าวอวยพร การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ
ต 2.1 ม.4-6/2	อธิบาย/อภิปรายวิถี ชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มา ของขนบธรรมเนียม และประเพณีของ เจ้าของภาษา	วิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของ ขนบธรรมเนียม และประเพณีของเจ้าของภาษา

ตาราง 1 (ต่อ)

รหัสตัวชี้วัด	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ต 2.1 ม.4-6/3	เข้าร่วม แนะนำ และ จัดกิจกรรมทาง ภาษาและวัฒนธรรม อย่างเหมาะสม เหตุผลและ ยกตัวอย่างประกอบ	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่านิทาน/เรื่องจากภาพยนตร์ บทบาทสมมุติ ละครสั้น วันขอบคุณพระเจ้า วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์
ต 2.2 ม.4-6/1	อธิบาย/เปรียบเทียบ ความแตกต่าง ระหว่างโครงสร้าง ประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิต และบท กลอนของ ภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย	การอธิบาย/การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง โครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิต และบทกลอนของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย
ต 2.2 ม.4-6/2	วิเคราะห์/อภิปราย ความเหมือนและ ความแตกต่าง ระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อและ วัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา กับ ของไทยและ นำไปใช้อย่างมี เหตุผล	การวิเคราะห์/การอภิปรายความเหมือนและ ความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อและ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย การนำวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาไปใช้

ตาราง 1 (ต่อ)

รหัสตัวชี้วัด	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ต 3.1 ม.4-6/1	ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุป และ แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับข้อมูล ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่ม สาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ ต่าง ๆ และนำเสนอ ด้วยการพูด และการเขียน	การค้นคว้า/การสืบค้น การบันทึก การสรุป การแสดง ความคิดเห็น และนำเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่ม สาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ
ต 4.1 ม.4-6/1	ใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์จริง/ สถานการณ์จำลอง ที่เกิดขึ้นใน ห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม	การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์ จำลองเสมือนจริงที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม
ต 4.2 ม.4-6/1	ใช้ ภาษาต่างประเทศ ในการสืบค้น/ ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุป ความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่ง การเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ	การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/การค้นคว้า ความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

ตาราง 1 (ต่อ)

รหัสตัวชี้วัด	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ด 4.2 ม.4-6/2	เผยแพร่/ ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของ โรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ ประเทศชาติ เป็น ภาษาต่างประเทศ	การใช้ภาษาอังกฤษในการเผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ ประเทศชาติ เช่น การทำหนังสือเล่มเล็กแนะนำ โรงเรียน ชุมชน ท้องถิ่น/ประเทศชาติ การทำ แผ่นปลิว ป้ายคำขวัญ คำเชิญชวนแนะนำโรงเรียน สถานที่สำคัญในชุมชนและท้องถิ่น/ประเทศชาติ การนำเสนอข้อมูลข่าวสารในโรงเรียน ชุมชน ท้องถิ่น/ ประเทศชาติเป็นภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาสาระการเรียนรู้ มาตรฐานตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนตามสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ด 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล ม.4-6/4 จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความสรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ ในการพัฒนาแบบฝึกหัดร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีรายละเอียด ดังตาราง 2

ตาราง 2 ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลางและแบบฝึกที่ใช้ในการพัฒนาแบบฝึกหัดร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตาราง 2 ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลางและแบบฝึกที่ใช้ในการพัฒนาแบบฝึกพร้อมกับ
การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

รหัสตัวชี้วัด	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง	แบบฝึก
ต 1.1 ม.4-6/4	จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความสรุป ความ ตีความ และ แสดงความคิดเห็น จากการฟังและอ่าน เรื่องที่เป็นสารคดี และบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผล และยกตัวอย่าง ประกอบ	เรื่องที่เป็นสารคดีและ บันเทิงคดี การจับใจความสำคัญ การสรุปความ การวิเคราะห์ ความการตีความการใช้ skimming/scanning/guessing /context clue ประโยคที่ใช้ ในการแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผลและการ ยกตัวอย่าง เช่น I believe.../ I agree with... but.../ Well, I must say.../ What do you think of /about...?/I think/don't think...?/ What's your opinion about...?/ In my opinion.../ - if clauses - so...that/such...that - too to.../enough to... - on the other hand,... - other (s)/another/the other (s) - คำสันธาน (conjunctions) because/and/so/but/ However/because of/due	เล่มที่ 1 เรื่อง Magician of the sea เล่มที่ 2 เรื่อง Achoo! เล่มที่ 3 เรื่อง Hitchhikers in the Bathroom เล่มที่ 4 เรื่อง The Tropical Rainforest เล่มที่ 5 เรื่อง World's Largest Marsupial เล่มที่ 6 เรื่อง The Inner Solar System

ตาราง 2 (ต่อ)

รหัสตัวชี้วัด	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง	แบบฝึก
		to/owing to etc. - Infinitive pronouns : some, any, someone, anyone, everyone, one, ones etc.	
ต 1.1 ม.4-6/4	จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และ แสดงความคิดเห็นจาก การฟังและอ่านเรื่องที่ เป็นสารคดีและ บันเทิงคดี พร้อมทั้งให้ เหตุผลและ ยกตัวอย่างประกอบ	- Tenses : present simple/present continuous/ present perfect/past simple/future tense etc. - Simple sentence/Compound sentence/Complex sentence	

จากตารางที่ 2 ผู้วิจัยสรุปและจัดทำเป็นหน่วยการเรียนรู้จำนวน 1 หน่วย จำนวนแบบฝึก 6 เล่ม ดังตาราง 3

ตาราง 3 ตารางแสดงหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรม และจำนวนชั่วโมง ในของแบบฝึก

ชื่อหน่วย	สาระการเรียนรู้/ เรื่อง	จุดประสงค์ การเรียนรู้	กิจกรรม	จำนวน ชั่วโมง
How could it happen?	Magician of the sea	นักเรียนสามารถสรุป ความและตอบคำถาม จากเรื่องที่อ่านได้	1. จับคู่คำศัพท์กับความหมาย 2. ตอบคำถามจาก บทความที่อ่าน 3. สรุปความจาก เรื่องที่อ่าน	2

ตาราง 3 (ต่อ)

ชื่อหน่วย	สาระการเรียนรู้/ เรื่อง	จุดประสงค์ การเรียนรู้	กิจกรรม	จำนวน ชั่วโมง
How could it happen?	Achoo!	นักเรียนสามารถสรุป ความและตอบคำถาม จากเรื่องที่อ่านได้	1. จับคู่คำศัพท์กับ ความหมาย 2. ตอบคำถามจาก บทความที่อ่าน 3. สรุปความจากเรื่อง ที่อ่าน	2
How could it happen?	Hitchhikers in the Bathroom	นักเรียนสามารถสรุป ความและตอบคำถาม จากเรื่องที่อ่านได้	1. จับคู่คำศัพท์กับ ความหมาย 2. ตอบคำถามจาก บทความที่อ่าน 3. สรุปความจากเรื่อง ที่อ่าน	2
How could it happen?	The Tropical Rainforest	นักเรียนสามารถสรุป ความและตอบคำถาม จากเรื่องที่อ่านได้	1. จับคู่คำศัพท์กับ ความหมาย 2. ตอบคำถามจาก บทความที่อ่าน 3. สรุปความจากเรื่อง ที่อ่าน	2
How could it happen?	World's Largest Marsupial	นักเรียนสามารถสรุป ความและตอบคำถาม จากเรื่องที่อ่านได้	1. เรียงตัวอักษร คำศัพท์ 2. ตอบคำถามจาก บทความที่อ่าน 3. สรุปความจากเรื่อง ที่อ่าน	2

ตาราง 3 (ต่อ)

ชื่อหน่วย	สาระการเรียนรู้/ เรื่อง	จุดประสงค์ การเรียนรู้	กิจกรรม	จำนวน ชั่วโมง
How could it happen?	The Inner Solar System	นักเรียนสามารถสรุปความและตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้	1. เดิมคำศัพท์ที่หายไป 2. ตอบคำถามจากบทความที่อ่าน 3. สรุปความจากเรื่องที่อ่าน	2

แบบฝึก

แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนรู้ทางการศึกษา ที่ช่วยพัฒนาความสามารถ ทักษะและประสบการณ์ของผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง จึงได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของแบบฝึก ไว้ดังนี้

ความหมายของแบบฝึก

จากการศึกษาความหมายของแบบฝึกมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ดังนี้ เกษฎา ไชยวงจันทร์ (2553 : 30) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกว่า หมายถึง แบบฝึกชุดแบบฝึกหรือสื่อการเรียนการสอนที่ครูจัดทำขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้มีความรู้ ความชำนาญ จนสามารถนำไปปฏิบัติและนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

บุญชม ศรีสะอาด (2553 : 46) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกว่า หมายถึง เป็นสื่อเพื่อฝึกให้ผู้เรียนมีความชำนาญคล่องแคล่วแม่นยำรวดเร็วในเรื่องนั้น ๆ

ราชบัณฑิตยสถาน (2556 : 461) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกว่า หมายถึง แบบฝึกหรือชุดการสอน หรือคำสั่งจัดตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนตอบ

จิราภรณ์ แก้วอรสาร (2561 : 35) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะว่า หมายถึง สื่อการเรียนการสอนที่จัดทำขึ้นหรือกิจกรรมที่ครูนำมาใช้ในการจัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียนให้เกิดความรู้ สามารถนำไปแก้ปัญหาในสถานการณ์ในการเรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียน มีส่วนร่วมในการเรียนอย่างเต็มที่ให้เกิดความชำนาญคล่องแคล่ว ส่งผลให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่างถูกต้องรวดเร็วและมีประสิทธิภาพจนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

อมินดา หลุมนา (2563 : 28) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะว่า หมายถึง สื่อกิจกรรมการเรียนรู้ประเภทหนึ่งที่สูงขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทางด้านการคิด การวิเคราะห์การแก้ปัญหา และการปฏิบัติ นอกจากแบบฝึกในหนังสือเรียนและใช้ทดสอบความสามารถของผู้เรียนตามบทเรียนนั้นว่านักเรียนเข้าใจและสามารถนำไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด

ธนพงศ์ ทิพย์ธานี (2564 : 23) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะว่า หมายถึง สื่อที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ฝึกในด้านต่าง ๆ ให้กับผู้เรียน เป็นการทบทวนและฝึกเพิ่มเติม หลังจากที่ได้เรียนเนื้อหาไปแล้วเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในบทเรียน ปฏิบัติจนเกิดความชำนาญและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ปาลิดา อธิธา (2564 : 39) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกว่า หมายถึง สื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิดความรู้ ความเข้าใจเพิ่มขึ้น โดยที่กิจกรรมที่ได้ปฏิบัติในแบบฝึกนั้นจะครอบคลุมเนื้อหาที่เรียนไปแล้ว จะทำให้นักเรียนมีความรู้และมีทักษะมากขึ้น ซึ่งครูสามารถที่จะผลิตสื่อขึ้นมาใช้เอง และแบบฝึกนั้นเป็นอุปกรณ์ที่สำคัญอย่างยิ่งในการเรียนการสอน

จากการศึกษาความหมายของแบบฝึกหรือแบบฝึกทักษะ กล่าวโดยสรุปได้ว่า หมายถึง สื่อการเรียนการสอนที่จัดทำหรือกิจกรรมที่ครูนำมาใช้ในการจัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิดความรู้ ความเข้าใจ เกิดความชำนาญคล่องแคล่ว และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้คำว่า “แบบฝึก” โดยแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งเป็น 6 เล่ม ดังนี้

เล่มที่ 1 เรื่อง Magician of the sea

เล่มที่ 2 เรื่อง Achoo!

เล่มที่ 3 เรื่อง Hitchhikers in the Bathroom

เล่มที่ 4 เรื่อง The Tropical Rainforest

เล่มที่ 5 เรื่อง World's Largest Marsupial

เล่มที่ 6 เรื่อง The Inner Solar System

องค์ประกอบของแบบฝึก

จากการศึกษาองค์ประกอบของแบบฝึก มีนักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของแบบฝึกไว้ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550 : 61 - 62) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. คู่มือการใช้แบบฝึก เป็นเอกสารสำคัญประกอบการใช้แบบฝึก ว่าใช้เพื่ออะไร และมีวิธีใช้อย่างไร เช่น ใช้เป็นงานฝึกทำแบบทเรียน ใช้เป็นการบ้าน หรือใช้สอนซ่อมเสริม ประกอบด้วย

1.1 ส่วนประกอบของแบบฝึก จะระบุจำนวนในแบบฝึกชุดนี้ มีแบบฝึกทั้งหมดกี่ชุด อะไรบ้างและมีส่วนประกอบอื่น ๆ หรือไม่ เช่น แบบทดสอบ หรือแบบบันทึกผลการประเมิน

1.2 สิ่งที่ครูหรือนักเรียนต้องเตรียม (ถ้ามี) จะเป็นการบอกให้ครูหรือนักเรียนเตรียมตัวให้พร้อมล่วงหน้าก่อนเรียน

1.3 จุดประสงค์ในการใช้แบบฝึก เพื่อให้ทราบถึงสิ่งที่ต้องการจะสอน

1.4 ขั้นตอนในการใช้ บอกข้อตามลำดับการใช้ และอาจเขียนในรูปแบบของแนวการสอน หรือแผนการสอนจะชัดเจนยิ่งขึ้น

1.5 เฉลยแบบฝึกในแต่ละชุด

2. แบบฝึกเป็นสื่อที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ถาวรควรมีองค์ประกอบ ดังนี้

2.1 ชื่อชุดฝึกในแต่ละชุดย่อย

2.2 จุดประสงค์

2.3 คำสั่ง

2.4 ตัวอย่าง

2.5 ชุดฝึก

2.6 ภาพประกอบ

2.7 ข้อทดสอบก่อนและหลังเรียน

2.8 แบบประเมินบันทึกผลการใช้

ฉลองชัย สุรวัฒนบุรณ์ (2553 : 130) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของแบบฝึก ไว้ดังนี้

1. คำชี้แจงการใช้คู่มือ

2. สารที่เรียน ปัญหา หรือคำถาม แบบฝึกหัดและกิจกรรมที่ต้องการให้ผู้เรียน

3. ที่ว่างสำหรับให้ผู้เรียนเขียนคำตอบ

4. เฉลยคำตอบหรือแนวทางในการตอบ

5. คำแนะนำและแหล่งข้อมูลให้ผู้เรียนสามารถไปศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม

จิราภรณ์ สังข์แก้ว (2554 : 26) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกทักษะจะประกอบไปด้วยส่วนประกอบต่าง ๆ ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมของบทเรียนแต่ละเรื่องโดยประกอบด้วย K: Knowledge คือ ความรู้ที่นักเรียนต้องได้รับ P: Process คือ การปฏิบัติตามทักษะต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้และการทำแบบฝึก A: Attitude คือ คุณลักษณะที่นักเรียนแสดงออกในการทำงาน การมุ่งมั่นในการเรียนรู้และความสามารถทางการสื่อสารกับนักเรียนร่วมห้อง

2. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

3. บัตรแนะนำวิธีการเรียน

4. แบบฝึก

5. แบบเฉลยแบบฝึก

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า องค์ประกอบของแบบฝึก ประกอบด้วย คำชี้แจงจุดประสงค์ แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แบบฝึก และเฉลยแบบฝึกในแต่ละชุดเพื่อให้แบบฝึกมีองค์ประกอบที่ครบถ้วนและสามารถนำไปพัฒนาผู้เรียนให้เกิดประสิทธิภาพและแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ 1) ส่วนนำ ได้แก่ คำนำ สารบัญ คำชี้แจงครู คำชี้แจงนักเรียนและจุดประสงค์การเรียนรู้ 2) ส่วนเนื้อหา ได้แก่ แบบทดสอบก่อนเรียน กิจกรรมขั้นนำก่อนปฏิบัติ กิจกรรมขั้นดำเนินงานตามวงจรการปฏิบัติ กิจกรรมขั้นฝึกฝนและตรวจสอบการใช้ และแบบทดสอบหลังเรียน 3) ส่วนท้าย ได้แก่ เฉลยแบบฝึก เฉลยแบบทดสอบหลังเรียน และบรรณานุกรม

ขั้นตอนการสร้างแบบฝึก

เพื่อให้ได้แบบฝึกที่มีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้ศึกษาขั้นตอนการสร้างแบบฝึกจากนักการศึกษาหลายท่าน ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2540 : 145 - 146) กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างแบบฝึกไว้ 10 ขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการ โดยศึกษาจากการผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หากเป็นไปได้ควรศึกษาต่อเนื่องของปัญหาในทุกระดับชั้น

2. วิเคราะห์เนื้อหาและทักษะที่เป็นปัญหา ออกเป็นเนื้อหาหรือทักษะย่อย เพื่อใช้ในการสร้างแบบทดสอบ และบัตรฝึกหัด

3. พิจารณาวัตถุประสงค์ รูปแบบและขั้นตอนการใช้แบบฝึก เช่น จะนำแบบฝึกไปใช้อย่างไรในแต่ละชุดจะประกอบด้วยอะไรบ้าง

4. สร้างแบบทดสอบ เช่น แบบทดสอบเชิงสำรวจ แบบทดสอบเพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่องแบบทดสอบความก้าวหน้าเฉพาะเรื่องเฉพาะตอน แบบทดสอบที่สร้างจะต้องสอดคล้องกับเนื้อหาหรือทักษะที่วิเคราะห์ไว้

5. สร้างบัตรฝึกหัด เพื่อใช้พัฒนาทักษะย่อยแต่ละทักษะ แต่ละบัตรจะมีคำถามให้นักเรียนตอบ การกำหนดรูปแบบ ขนาดของบัตร พิจารณาตามความเหมาะสม

6. สร้างบัตรอ้างอิง เพื่อเป็นการอธิบายคำถามตอบ หรือแนวทางการตอบแต่ละเรื่อง การสร้างบัตรอ้างอิงนี้อาจทำเพิ่มเติมเมื่อได้นำบัตรฝึกหัดไปทดลองใช้

7. สร้างแบบบันทึกความก้าวหน้า เพื่อใช้บันทึกการทดสอบหรือผลการเรียน โดยจัดทำเป็นตอน เป็นเรื่องช่วยให้ความก้าวหน้าเป็นระยะ สอดคล้องกับแบบทดสอบความก้าวหน้า

8. นำแบบฝึกไปทดลองใช้ เพื่อหาข้อบกพร่องและคุณภาพของแบบฝึกและคุณภาพแบบทดสอบ

9. ปรับปรุงแก้ไขแบบฝึกให้เกิดความสมบูรณ์

10. รวบรวมเป็นชุดจัดทำคำชี้แจง คู่มือการใช้สารบัญเพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป

คำณ ล้อมในเมือง (2548 : 1) กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างแบบฝึกไว้ 10 ขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น ปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะทำการสอน ปัญหาจากจุดประสงค์ของนักเรียน ปัญหาจากการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. ศึกษารายละเอียดในหลักสูตร เพื่อวิเคราะห์เนื้อหา จุดประสงค์และกิจกรรม

3. พิจารณาแนวทางแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากข้อหนึ่งโดยการสร้างแบบฝึกและเลือกเนื้อหาในส่วนที่สร้างแบบฝึกนั้น ว่าจะทำเรื่องอะไร กำหนดเป็นโครงเรื่องไว้

4. ศึกษารูปแบบของการสร้างแบบฝึกจากเอกสารตัวอย่าง

5. ออกแบบชุดฝึกในแต่ละชุดให้มีรูปแบบที่หลากหลาย น่าสนใจ

6. ลงมือสร้างแบบฝึกในแต่ละชุด พร้อมข้อสอบก่อนและหลังเรียน ให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

7. ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ

8. นำไปทดลองใช้ แล้วบันทึกผลเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขส่วนที่บกพร่อง

9. ปรับปรุงจนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

10. นำไปใช้จริงและเผยแพร่

ประภาพรณ เสี่ยงวงศ์ (2550 : 47) กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างแบบฝึกไว้ 10 ขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการเรียนรู้อของผู้เรียน

2. วิเคราะห์หลักสูตร

3. กำหนดจุดประสงค์ของแบบฝึก

4. กำหนดเนื้อหาในแบบฝึก

5. จัดทำแบบฝึก

6. ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและนำมาปรับปรุงแก้ไข
7. นำไปทดลองใช้แล้วปรับปรุงแก้ไข
8. นำไปใช้ในการปฏิบัติจริงในห้องเรียน
9. วิเคราะห์ผลการใช้แบบฝึก
10. สรุปและจัดทำรายงานผล

ถวัลย์ มาศจรัส (2550 : 20) กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างแบบฝึกไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหาสาระสำคัญสำหรับการจัดทำแบบฝึก
2. วิเคราะห์เนื้อหาสาระโดยละเอียดเพื่อกำหนดจุดประสงค์ในการจัดทำ
3. ออกแบบการจัดทำแบบฝึกให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์
4. สร้างแบบฝึกและส่วนประกอบอื่น ๆ เช่น แบบทดสอบก่อนเรียน บัตรคำสั่ง ขั้นตอน

กิจกรรมต่าง ๆ แบบทดสอบหลังเรียน

จากการศึกษาขั้นตอนการสร้างแบบฝึก สรุปได้ว่า จะต้องศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการของผู้เรียน วิเคราะห์หลักสูตร กำหนดจุดประสงค์ จัดทำแบบฝึก แบบทดสอบ และนำไปตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ ปรับปรุงแก้ไข และรวบรวมเป็นชุดจัดทำคำชี้แจง คู่มือการใช้สารบัญเพื่อให้ได้แบบฝึกที่มีประสิทธิภาพและนำไปใช้ได้จริงในการจัดการเรียนรู้

การหาประสิทธิภาพของแบบฝึก

การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกก่อนนำไปใช้ เพื่อเป็นการศึกษาปัญหาหรือสิ่งที่ต้องการปรับปรุง โดยการนำไปทดลองใช้ (Try Out) ตามขั้นตอนที่กำหนด แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้ได้แบบฝึกที่มีคุณภาพ โดยมีนักการศึกษาถ่วงถึงการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกไว้ ดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2537 : 25 - 29) ได้กล่าวถึง การหาประสิทธิภาพไว้ 2 วิธี ดังนี้

1. การหาประสิทธิภาพโดยผู้เชี่ยวชาญหรือครู โดยจะใช้แบบประเมินผลให้ผู้เชี่ยวชาญหรือครู พิจารณาทั้งด้านคุณภาพ เนื้อหาสาระ และเทคนิคการจัดทำสื่ออื่น ๆ แบบประเมินเป็นมาตรฐานค่า (Rating Scale) หรือเป็นแบบเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย สรุปเป็นความถี่แล้วทดสอบความแตกต่างระหว่างความถี่ด้วย Scale

2. การหาประสิทธิภาพโดยผู้เรียน มีลักษณะเช่นเดียวกันกับการหาประสิทธิภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ แต่เน้นการรับรู้คุณค่าที่ได้จากการเรียนเป็นสำคัญ ประสิทธิภาพของสื่อการสอนที่มีความเที่ยงตรงที่จะต้องพิสูจน์คุณภาพ และคุณค่าของสื่อการสอนนั้น ๆ โดยจะวัดว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อะไรบ้าง เป็นการวัดเฉพาะผลที่เป็นจุดประสงค์ของการสอน โดยใช้ชุดกิจกรรมนั้น จำแนกได้ 2 วิธี คือ

2.1 กำหนดเกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำไว้ เช่น 80/80 หรือ 90/90

2.2 ไม่ได้กำหนดเกณฑ์ไว้ล่วงหน้า แต่พิจารณาการเปรียบเทียบผลการสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ หรือเปรียบเทียบว่าผลสัมฤทธิ์จากการเรียนด้วยชุดกิจกรรมนั้นสูงกว่าหรือเท่ากับสื่อ หรือเทคนิคการสอนอย่างอื่นหรือไม่ โดยใช้สถิติทดสอบค่าที (t-test)

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556 : 7 - 12) ได้กล่าวถึงการหาประสิทธิภาพว่า หมายถึง การนำสื่อหรือชุดการสอนไปทดสอบด้วยกระบวนการสองขั้นตอน คือ การทดสอบประสิทธิภาพใช้เบื้องต้น (Try Out) และทดสอบประสิทธิภาพสอนจริง (Trail Run) เพื่อหาคุณภาพของสื่อตามขั้นตอนที่กำหนดใน 3 ประเด็น คือ การทำให้ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น การช่วยให้ผู้เรียนผ่านกระบวนการเรียนและทำแบบประเมินสุดท้ายได้ดีและการทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจ นำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข

1. ศึกษาการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมเกณฑ์เป็นขีดกำหนดที่จะยอมรับสิ่งใดหรือพฤติกรรมใดมีคุณภาพหรือปริมาณที่รับได้ การตั้งเกณฑ์ ต้องตั้งไว้ครั้งแรกครั้งเดียวเพื่อที่จะปรับปรุงคุณภาพให้ถึงเกณฑ์ขั้นต่ำที่ตั้งไว้ โดยถือว่าชุดกิจกรรมที่จะมีประสิทธิภาพนั้นจะต้องเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เช่น กำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมไว้ 80/80 มีความหมายว่า 80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนรวมของนักเรียนทุกคนจากการปฏิบัติแต่ละกิจกรรมย่อยคะแนนรวมของนักเรียนทุกคนจากการปฏิบัติแต่ละกิจกรรมย่อยในชุดกิจกรรมนั้น แล้วได้ตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป 80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนรวมของนักเรียนทุกคนจากการทดสอบหลังเรียนในชุดกิจกรรม แล้วได้ตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป การที่จะกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพให้มีค่าเท่าใดนั้น ให้ผู้สอนเป็นผู้พิจารณาจากธรรมชาติของวิชา สภาพของนักเรียน และความสามารถของผู้ผลิตสื่อ ซึ่งการตั้งเกณฑ์ไว้สูงเกินไปจะทำให้เกิดความท้อถอยในการพัฒนาให้ถึงเกณฑ์ แต่ถ้าตั้งเกณฑ์ไว้ต่ำเกินไปจะได้ชุดกิจกรรมที่มีคุณภาพต่ำ โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำมักจะตั้งไว้ที่ 80/80, 85/85 หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะหรือเจตคติอาจตั้งไว้ต่ำกว่า

2. การทดลองใช้นวัตกรรม (Try Out) การทดลองใช้นวัตกรรม เป็นการตรวจสอบความเป็นไปได้ของนวัตกรรมก่อนนำไปใช้จริงกับนักเรียนที่ต้องการพัฒนา (กลุ่มตัวอย่างจริง) และเพื่อหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมว่ามีประสิทธิภาพเพียงใด รวมทั้งเป็นการตรวจสอบหาจุดอ่อนข้อบกพร่อง และแนวทางแก้ไขนวัตกรรมที่สร้างขึ้น ซึ่งการทดลองใช้มีแนวทางดังนี้

2.1 การทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยว (1 : 1) คือ เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ผู้สอน 1 คน ทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอนกับผู้เรียน 1 - 3 คน โดยใช้เด็กก่อน

ปานกลาง และเด็กเก่งระหว่างทดสอบประสิทธิภาพให้จับเวลาในการประกอบกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนว่า หงุดหงิด ทำหน้าจ่น หรือทำท่าทางไม่เข้าใจหรือไม่ ประเมินจากกระบวนการ คือ กิจกรรมหรือภารกิจและงานที่มอบให้ทำและทดสอบหลังเรียน นำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพ หากไม่ถึงเกณฑ์ต้องปรับปรุงเนื้อหาสาระ กิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดสอบประสิทธิภาพแบบนี้จะได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาก

2.2 การทดสอบประสิทธิภาพแบบกลุ่ม (1 : 10) คือ เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ผู้สอน 1 คน ทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอนกับผู้เรียน 6 - 10 คน โดยคัดเลือกก่อนปานกลาง และเด็กเก่ง ระหว่างทดสอบประสิทธิภาพให้จับเวลาในการประกอบกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนว่า หงุดหงิด ทำหน้าจ่น หรือทำท่าทางไม่เข้าใจหรือไม่ ประเมินจากกระบวนการ คือ กิจกรรมหรือภารกิจและงานที่มอบให้ทำและทดสอบหลังเรียน นำคะแนนมาเพื่อคำนวณหาประสิทธิภาพ หากไม่ถึงเกณฑ์ต้องปรับปรุงเนื้อหาสาระ กิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนให้ดีขึ้น คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุง ในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้นอีก

2.3 การทดสอบประสิทธิภาพภาคสนาม (1 : 100) คือ เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ผู้สอน 1 คน ทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอนกับผู้เรียน 30 คน โดยใช้เด็กก่อนปานกลาง และเด็กเก่ง ระหว่างทดสอบประสิทธิภาพให้จับเวลาในการประกอบกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนว่า หงุดหงิด ทำหน้าจ่น หรือทำท่าทางไม่เข้าใจหรือไม่ ประเมินจากกระบวนการ คือ กิจกรรมหรือภารกิจและงานที่มอบให้ทำและทดสอบหลังเรียน นำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพ หากไม่ถึงเกณฑ์ต้องปรับปรุงเนื้อหาสาระ กิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนให้ดีขึ้น แล้วนำไปทดสอบประสิทธิภาพภาคสนามซ้ำกับนักเรียนต่างกลุ่ม อาจจะทดสอบประสิทธิภาพ 2 - 3 ครั้ง จนได้ค่าประสิทธิภาพถึงเกณฑ์ขั้นต่ำ ปกติไม่น่าทดสอบประสิทธิภาพเกิน 3 ครั้ง

3. การวิเคราะห์และสรุปผลการทดลองใช้ชุดกิจกรรม เมื่อได้กำหนดการทดลองในแต่ละขั้นตอน ผู้สร้างชุดกิจกรรมต้องนำผลมาวิเคราะห์จุดที่ยังบกพร่องและวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพแล้วสรุปผล เช่น E_1/E_2 เท่ากับ 83.33/83.00 ซึ่งถ้าผู้สร้างกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพไว้ที่ 80/80 ค่าที่ได้ในครั้งนี้อยู่สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งเกณฑ์การยอมรับ หรือไม่ยอมรับประสิทธิภาพ ของชุดกิจกรรมครั้งนี้เมื่อทดลองสอน โดยใช้ชุดกิจกรรมแล้ว ก็สามารถหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมได้แล้วนำประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมที่หาได้ไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ประสิทธิภาพที่ตั้งไว้ เพื่อพิจารณาว่าจะยอมรับประสิทธิภาพหรือไม่ การยอมรับ

ประสิทธิภาพให้ถือค่าแปรปรวน 2.5 - 5 เปอร์เซนต์ นั่นคือ ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมไม่ควรต่ำกว่าเกณฑ์ 5 เปอร์เซนต์ แต่โดยปกติจะกำหนดไว้ 2.5 เปอร์เซนต์ อาทิ ตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพไว้ 90/90 เมื่อนำชุดกิจกรรมไปทดลองปรากฏว่าชุดกิจกรรมนั้นมีประสิทธิภาพ 87.5/87.5 ก็สามารถยอมรับได้ว่า ชุดกิจกรรมนั้น มีประสิทธิภาพ ซึ่งการยอมรับประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมมี 3 ระดับ คือ สูงกว่าเกณฑ์ เช่น ตั้งเกณฑ์ไว้ 90/90 แล้วหาประสิทธิภาพชุดกิจกรรมได้ 95/93 เท่าเกณฑ์ เช่น ตั้งเกณฑ์ไว้ 90/90 แล้วหาประสิทธิภาพชุดกิจกรรมได้ 90/90 (เป็นไปได้ยากมาก) ต่ำกว่าเกณฑ์ แต่ยอมรับได้ว่ามีประสิทธิภาพ เช่น ตั้งเกณฑ์ไว้ 90/90 หาประสิทธิภาพชุดกิจกรรมได้ 88.50/87.75

จากขั้นตอนการหาประสิทธิภาพของแบบฝึก สรุปได้ว่า แบบฝึกที่สร้างขึ้น จะต้องทดสอบหาประสิทธิภาพก่อน โดยมีการหาประสิทธิภาพโดยผู้เชี่ยวชาญหรือครูและการหาประสิทธิภาพโดยผู้เรียน โดยมีขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพโดยการนำไปทดลองกับกลุ่มทดลองซึ่งมีทั้งแบบเดี่ยว แบบกลุ่มและแบบภาคสนาม ที่มีการคัดเลือกเก่ง ปานกลาง และอ่อนด้วย

ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้การหาประสิทธิภาพของชัยยงค์ พรหมวงศ์ ซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพ E_1/E_2 (ประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์) ไว้ที่ 80/80 ในการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมมี 3 ขั้นตอน คือ 1) การทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยว (1 : 1) เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ผู้สอน คนทดสอบประสิทธิภาพแบบฝึกภาษาอังกฤษกับผู้เรียน 3 คนโดยจำแนกเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนอ่อน ปานกลาง และเด็กเก่ง 2) การทดสอบประสิทธิภาพแบบกลุ่ม (1 : 10) เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ผู้สอน 1 คนทดสอบประสิทธิภาพแบบฝึกภาษาอังกฤษ กับนักเรียน 10 คน โดยจำแนกเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนระดับดี ปานกลาง และระดับอ่อน และ 3) การทดสอบประสิทธิภาพภาคสนาม (1 : 100) เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ผู้สอน 1 คนทดสอบประสิทธิภาพแบบฝึกกับผู้เรียนจำนวน 30 คน

ประโยชน์ของแบบฝึก

แบบฝึกที่ดีและมีประสิทธิภาพ จะช่วยทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในพัฒนาความรู้ได้อย่างเต็มที่ เพิ่มความมั่นใจในการเรียนได้เป็นอย่างดี และจากการศึกษาประโยชน์ของแบบฝึก มีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2547 : 83 - 84) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึก โดยสรุปไว้ว่าแบบฝึกมีประโยชน์ ดังนี้

1. ทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น
2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน

3. ครูได้แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามความสามารถของตน

4. ฝึกให้นักเรียนมีความเชื่อมั่น และสามารถประเมินผลงานของตนเองได้
5. ฝึกให้นักเรียนได้ทำงานด้วยตนเอง
6. ฝึกให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย
7. คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
8. แบบฝึกช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้คงทน

ฉวีชัย มาศจรัส และคณะ (2550 : 21) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกว่าเป็นสื่อการเรียนรู้ ที่มุ่งเน้นในเรื่องของการแก้ปัญหา และการพัฒนาในการจัดการเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้และสามารถเรียนรู้ได้ โดยสรุปได้ดังนี้

1. เป็นสื่อการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน
2. ผู้เรียนมีสื่อสำหรับฝึกทักษะด้านการอ่าน การคิด การคิดวิเคราะห์ และการเขียน
3. เป็นสื่อการเรียนรู้สำหรับการแก้ปัญหาในการเรียนรู้ของผู้เรียน
4. พัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน

ธีรภรณ์ ทรงประศาสน์ (2551 : 17) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะเป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่จัดทำอย่างเป็นระบบระเบียบ
2. ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษา แบบฝึกทักษะเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กฝึกทักษะการใช้ภาษาได้ดีขึ้น แต่ต้องอาศัยการส่งเสริมและเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกทักษะที่เหมาะสมกับความสามารถจะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น

ศุคนธ์ สนิธพานนท์ (2553 : 36 - 97) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตามอัธยาศัย ผู้เรียนได้ทำแบบฝึกเหมาะสมกับความสามารถของแต่ละคนใช้เวลาแตกต่างกันออกไปตามลักษณะการเรียนรู้ของแต่ละคนจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจในการเรียนรู้และยังเป็นการซ่อมเสริมผู้เรียนที่เรียนไม่ผ่านเกณฑ์
2. ช่วยเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะที่คงทน สามารถให้ผู้เรียนได้ฝึกทันทีหลังจากจบบทเรียนนั้น ๆ หรือให้มีการฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้งเพื่อความแม่นยำในเรื่องที่ต้องการฝึก

3. เป็นเครื่องมือในการวัดผลหลังการเรียนรู้หลังจบบทเรียนในแต่ละครั้ง และผู้เรียนสามารถใช้ตรวจสอบความรู้ความสามารถของตนเองได้

4. เป็นสื่อที่ช่วยเสริมบทเรียนนอกจากความรู้ในหนังสือเรียน ผู้เรียนสามารถนำไปฝึกได้โดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่

5. เป็นการฝึกความรับผิดชอบของผู้เรียน การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ โดยการทำแบบฝึกทักษะตามลำพังโดยมีภาระให้ทำตามที่มีมอบหมาย จัดได้ว่าเป็นการเสริมสร้างประสบการณ์การทำงานให้ผู้เรียนได้นำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต

6. ช่วยให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ การที่ผู้เรียน ได้ทำแบบฝึกทักษะที่มีรูปแบบหลากหลายจะทำให้ผู้เรียนสนุกและเพลิดเพลิน เป็นการท้าทายให้ลงมือทำกิจกรรมต่าง ๆ ในแบบฝึก

ประโยชน์ของแบบฝึก สรุปได้ว่า แบบฝึกมีประโยชน์เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนพัฒนาความรู้ ทำให้ผู้เข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น ฝึกให้ผู้เรียนได้ทำงานด้วยตนเอง ให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ และสามารถนำประสบการณ์ที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีเป้าหมายในการพัฒนาความสามารถด้านภาษาของผู้เรียน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง โดยการปฏิบัติภาระงาน

ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

จากการศึกษาความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ ดังนี้

ลิตเติ้ลวูด (Littlewood. 1981 : 17 - 18) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน หมายถึง การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง ได้ฝึกการใช้ภาษาตามธรรมชาติ ฝึกคิด ฝึกแก้ไขปัญหา เกิดความสนุกสนาน และเกิดแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน สร้างความมั่นใจในการใช้ภาษา และยังสร้างความมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันระหว่างตัวครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกัน

วิลลิส (Willis. 1996 : 53 - 54) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน คือ กิจกรรมที่มีเป้าหมายมุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อบรรลุผลที่แท้จริง

ซามูดา และไบเกต (Samuda and Bygate, 2008 : 22) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน หมายถึง วิธีการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน (TBL) หมายถึง บริบทที่ภาระงานเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน ภาระงานเป็นตัวขับเคลื่อนกิจกรรมในชั้นเรียน กำหนดหลักสูตรและแผนการสอน รวมถึงวิธีการในการประเมินผล

เอลลิส (Ellis, 2003 : 16) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน หมายถึง เทคนิคที่เป็นได้ทั้งการจัดหาวัตถุดิบหรือข้อมูลนำเข้าเท่า ๆ กับที่กระตุ้นให้มีผลผลิต การสอนแบบเน้นภาระงาน (TBL) ไม่ใช่กระบวนการเรียนการสอนที่ตายตัวหรือเปลี่ยนแปลงไม่ได้ แต่เป็นเทคนิคการสอนที่มีความยืดหยุ่นสามารถปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนภาษา

นนทพัทธ์ เมืองยศ (2552 : 10) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน หมายถึง การเรียนการสอนที่นักเรียนได้รับตัวป้อนทางภาษาแล้วจะได้รับมอบหมายงานให้ปฏิบัติ นักเรียนจะต้องใช้กระบวนการทางสติปัญญา เช่น การคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ การคิดแก้ปัญหา การคิดแบบวิพากษ์วิจารณ์ เพื่อจัดกระทำข้อมูลที่กำหนด มีการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แล้วสร้างผลงาน การปฏิบัติตามกระบวนการเรียน และชนิดของงานให้เสร็จสมบูรณ์

วารุณี พุ่มจันทร์ (2564 : 26) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงและใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงาน มีขั้นตอนในการดำเนินงานชัดเจนและได้ชิ้นงานหรือผลงานตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

จากการศึกษาสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง มีการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ได้ฝึกการใช้ภาษาตามธรรมชาติ โดยใช้ภาระงานเป็นเป็นตัวขับเคลื่อนในการจัดการเรียนรู้ ในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานนี้ จะมีขั้นตอนในการดำเนินงานชัดเจน มีความยืดหยุ่นสามารถปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนภาษา

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

ในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ได้มีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ที่คล้ายกัน เป็นการมุ่งเน้นให้ผู้เรียนภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง ผู้วิจัยได้ศึกษาขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน โดยมีนักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวไว้ดังนี้

เอสแตร์ และซานอน (Estaire and Zanon, 1994 : 87 - 88) ได้กล่าวถึงวิธีการนำกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ไปประยุกต์ใช้ในชั้นเรียนไว้ 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นเตรียมการขั้นการทำงานปฏิบัติ (ทำภาระงาน) และขั้นวิเคราะห์และประเมินผลหลังปฏิบัติงาน โดยให้ความสำคัญกับขั้นเตรียมการมากกว่าขั้นการทำงานปฏิบัติ (ทำภาระงาน) และขั้นวิเคราะห์และประเมินผลหลังทำกิจกรรม ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ (Planning) ประกอบด้วย

1.1 การเลือกหัวเรื่องของภาระงาน (Determine the Theme) ครูควรเลือกหัวเรื่องที่ไม่เพียงแต่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้และเรียนรู้ภาษา แต่ยังเป็นเรื่องที่สามารจสนใจและเหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนอีกด้วย

1.2 การวางแผนชิ้นงาน (Planning the Final Task) หลังจากที่ได้เลือกหัวเรื่องได้แล้ว ครูควรวางแผนถึงชิ้นงานอันเป็นผลงานของผู้เรียนหลังจากได้รับการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน เมื่อครูคิดชิ้นงานได้แล้วครูจะสามารถคิดกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะมารองรับให้ชิ้นงานดังกล่าวเกิดเป็นรูปธรรมขึ้น

1.3 การตั้งจุดมุ่งหมายของภาระงาน (Determine Unit Objectives) ในขั้นตอนนี้ครูจะตั้งจุดมุ่งหมายของงานปฏิบัติอันเป็นผลมาจากการพิจารณาชิ้นงานที่คิดไว้ ในขั้นตอนที่ 2 ซึ่งจุดประสงค์เหล่านี้สามารถเพิ่มเติมได้ตลอดการเตรียมการ

1.4 การระบุเนื้อหา (Specifying Content) ในขั้นตอนนี้ครูควรระบุเนื้อหาที่จำเป็นในการทำงานปฏิบัติทั้ง ข้อมูล คำศัพท์ และ โครงสร้างไวยากรณ์

1.5 การวางแผนการดำเนินงาน (Planning the Process)

1.6 การวางแผนการวัดและประเมินผล (Planning Evaluation) การประเมินผลจะต้องทำอย่างต่อเนื่องตลอดการปฏิบัติงาน ทั้งนี้ครูควรตระหนักว่าการประเมินผลผู้เรียนควรทำทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ดังนั้นแล้วการประเมินผลการทำงานควรพิจารณาหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านผลงาน การเลือกอุปกรณ์การทำงาน การแก้ปัญหาหรือการทำงานร่วมกัน

2. ขั้นทำงานปฏิบัติ (Implementation) ในขั้นนี้ครูควรสังเกตการณ์ปฏิบัติงานของผู้เรียนและบันทึกสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน

3. ขั้นวิเคราะห์และประเมินผลหลังปฏิบัติงาน (Posteriori Analysis and Reflection) ครูวิเคราะห์และประเมินผลหลังทำงานปฏิบัติ ทั้งนี้ครูควรวางแผนสำหรับงานชิ้นต่อไปด้วย

วิลลิส (Willis, 1996 : 75) ได้กล่าวถึงขั้นตอนกระบวนการเรียนการสอนของกิจกรรมการเรียนแบบเน้นภาระงานไว้ 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำก่อนการปฏิบัติ (Pre - task) ขั้นดำเนินงานตามวงจรการปฏิบัติ (Task Cycle) และขั้นฝึกฝนและตรวจสอบการใช้ (Language Focus) ไว้ดังนี้

1. ขั้นนำก่อนการปฏิบัติ (Pre - task) เป็นขั้นการเตรียมตัวผู้เรียนก่อนจะปฏิบัติงาน ถือได้ว่าเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน โดยมุ่งเน้นที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงาน เป็นการให้ตัวป้อน (Input) แก่ผู้เรียน กิจกรรมในขั้นตอนนี้ครูอาจจะเตรียมรูปภาพคำศัพท์ สำนวน วิดีโอ เทปเสียง ที่จะใช้ในการปฏิบัติงานให้ผู้เรียนรับทราบ ให้ผู้เรียนศึกษา

รูปแบบการปฏิบัติงาน ทำให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะคล้ายกับงานที่จะต้องปฏิบัติจริง รวมถึงแนะนำให้ผู้เรียนได้รู้ขั้นตอนในการปฏิบัติงาน

2. ขั้นตอนงานตามวงจรการปฏิบัติ (Task Cycle) เป็นขั้นตอนการปฏิบัติงานที่ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงานให้เกิดผลสำเร็จ โดยจะมุ่งเน้นด้านความหมายในการสื่อสาร ผู้เรียนอาจมีการทำงานเป็นคู่ (Pair Work) หรือเป็นกลุ่มเล็ก ๆ (Small Group) โดยภาระงานมีรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การเติมข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) การหาลักษณะเหมือนหรือแตกต่าง (Same or Different) การเล่าเรื่อง (Story Telling) เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้ให้หลักการในขั้นนี้ มี 3 ขั้นตอนเรียกว่า (Task Cycle) ดังนี้

2.1 ขั้นปฏิบัติงาน (Task Stage) ขั้นนี้ครูบอกให้ผู้เรียนเริ่มปฏิบัติงานตามขั้นตอนโดยมีการกำหนดเวลาให้

2.2 ขั้นวางแผน (Planning Stage) ขั้นนี้ครูให้ผู้เรียนวางแผนเพื่อการรายงานผลงานที่ปฏิบัติ ซึ่งผู้เรียนอาจทำการเรียบเรียงข้อมูลที่ได้จากภาระงาน ขณะเดียวกันครูให้คำแนะนำและให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ สำนวน และอาจมีการซ้อมรายงานก่อนรายงานจริง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการรายงานมากยิ่งขึ้น

2.3 ขั้นรายงาน (Report Stage) ขั้นนี้ผู้เรียนจะนำเสนอผลการปฏิบัติงานซึ่งอาจเป็นการรายงานโดยการพูด การเขียน การใช้วิดีโอ หรือการใช้เทปบันทึกเสียง เป็นต้น

3. ขั้นฝึกฝนและตรวจสอบการใช้ (Language Focus) ในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาตนเองในด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความถูกต้องตามรูปแบบภาษา และโครงสร้างทางไวยากรณ์ แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

3.1 ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะร่วมกันคิดวิเคราะห์และเรียนรู้รูปแบบโครงสร้างภาษาที่ต้องใช้ในชีวิตจริงให้ถูกต้อง ครูจะเป็นผู้ให้คำแนะนำและช่วยเหลือในส่วนที่บกพร่องให้มีความสมบูรณ์

3.2 ขั้นฝึกหัดใช้ภาษา (Practice) หลังจาก que ผู้เรียนได้เรียนรู้รูปแบบโครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้องแล้ว ผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาที่ถูกต้องให้เกิดความคล่องแคล่ว ในขั้นตอนนี้อาจจะทำได้โดยกำหนดสถานการณ์หรือกำหนดเงื่อนไขที่แตกต่างจากภาระงานแรก

เอลลิส (Ellis, 2003 : 244 - 262) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ดังนี้

1. ขั้นตอนเตรียมงานปฏิบัติ (Pre - Task) เป็นขั้นตอนที่มุ่งเน้นการเตรียมผู้เรียนให้สามารถทำงานปฏิบัติได้โดยเป็นแนวทางการปฏิบัติที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนได้นั้น ซึ่งต้องอาศัยวิธีการ 4 วิธี ดังต่อไปนี้

1.1 สนับสนุนผู้เรียนให้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะเหมือนกับงานปฏิบัติ (Task)

1.2 ให้ผู้เรียนสังเกตรูปแบบของการทำงานปฏิบัติ (Task)

1.3 กระตุ้นผู้เรียนให้ทำกิจกรรมที่ไม่ใช่งานปฏิบัติแต่เป็นการส่งเสริมความพร้อมที่จะปฏิบัติงานในขั้นตอนต่อไป

1.4 วางแผนอย่างเป็นระบบ สำหรับงานปฏิบัติหลักได้แก่ การวางแผนปฏิบัติงานสำหรับผู้เรียนการวางแผนที่ชี้แนะรูปแบบภาษา และการวางแผนแบบเน้นเนื้อหา

2. ขั้นระหว่างการปฏิบัติงาน (During - task หรือ Task Cycles) มีวิธีการปฏิบัติงาน 2 วิธีในการปฏิบัติงานในขั้นตอน ดังนี้

2.1 คุณลักษณะงาน ปฏิบัติ (Task Performance Options) คือ คุณลักษณะต่าง ๆ ของงานปฏิบัติที่ส่งเสริมผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยครูสามารถวางแผนการสอนล่วงหน้าได้ เช่น ประการแรกการกำหนดเวลาในการทำงานปฏิบัติถ้าครูเน้นการใช้ภาษาที่ถูกต้อง (Accuracy) ในการปฏิบัติงานควรให้ผู้เรียนกำหนดระยะเวลาเอง แต่ถ้าผู้เรียนเกิดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาโดยไม่คำนึงเรื่องความถูกต้องนัก ประการที่สองการให้ข้อมูลบางส่วนกับผู้เรียน ในขณะที่ผู้เรียนกำลังทำงานปฏิบัติ และประการที่สามคือการให้คำแนะนำส่วนของงานปฏิบัติที่ผู้เรียนไม่คาดคิดคำตอบไว้ ซึ่งเป็นการท้าทายผู้เรียน เช่น งานปฏิบัติที่ต้องการตัดสินใจ (A Decision-Making Task) เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจและใช้ภาษาในงานปฏิบัติเพิ่มขึ้น

2.2 คุณลักษณะทางด้านการบวนการ (Process Options) คือ ขั้นตอนของการปฏิบัติงานที่กำหนดให้ผู้เรียนทำตามงานปฏิบัติที่ได้รับมอบหมายให้สมบูรณ์

3. ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post - task หรือ Language Focus) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนมีการนำเสนอหรือรายงานผลการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งร่วมกันประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้เรียนเองสามารถระบุปัญหาและวิธีการแก้ปัญหา ทั้งในการสื่อสาร การใช้ภาษา หลังจากนั้นครูเลือกหนึ่งปัญหาเกี่ยวกับภาษาที่ผู้เรียนใช้ไม่ถูกต้องขณะปฏิบัติงานมาวิเคราะห์ช่วยกันแก้ไขภาษาให้ถูกต้องและให้ผู้เรียนได้ทำงานปฏิบัติซ้ำอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้โอกาสให้ได้ปรับปรุงชิ้นงานของตนเองและในการปฏิบัติงานซ้ำนั้นสามารถทำให้อยู่ภายใต้เงื่อนไขที่คล้ายคลึงกับงานปฏิบัติเดิมแต่สถานการณ์หรือคำสั่งแตกต่างไปจากการที่ฝึกปฏิบัติได้หรือฝึกกิจกรรมโครงสร้างภาษาที่ได้วิเคราะห์แล้ว จากขั้นตอนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

จากการศึกษาขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน จากนักการศึกษาหลายท่านสามารถสรุปได้ดังตาราง 4

ตาราง 4 การสรุปขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

เอสแตร์ และซานอน (Estaire and Zanon)	วิลลิส (Willis)	เอลลิส (Ellis)
1. ขั้นเตรียมการ (Planning)	1. ขั้นนำก่อนการปฏิบัติ (Pre - Task)	1. ขั้นตอนเตรียม งานปฏิบัติ (Pre - task)
2. ขั้นทำงานปฏิบัติ (Implementation)	2. ขั้นดำเนินงานตามวงจร การปฏิบัติ (Task Cycle)	2. ขั้นระหว่าง การปฏิบัติงาน (During - task
3. ขั้นวิเคราะห์และ ประเมินผลหลังปฏิบัติงาน (Posteriori Analysis and Reflection)	มี 3 ขั้นตอน 2.1 ขั้นปฏิบัติงาน (Task Stage) 2.2 ขั้นวางแผน (Planning Stage) 2.3 ขั้นรายงาน (Report Stage)	หรือ Task Cycles) มี 2 ขั้นตอน 2.1 คุณลักษณะงานปฏิบัติ (Task Performance Options)
	3. ขั้นฝึกฝนและตรวจสอบการใช้ (Language focus) 3.1 ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis) 3.2 ขั้นฝึกหัดใช้ภาษา (Practice)	2.2 คุณลักษณะทางด้าน กระบวนการ (Process Options) 3. ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post - task)

จากตาราง 4 การสรุปขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ผู้วิจัยได้เลือกขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ของวิลลิส (Willis, 1996 : 39) มาใช้ในการทดลองในครั้งนี้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการที่จะใช้ภาษาในการปฏิบัติภาระงาน สามารถปฏิบัติงานได้สำเร็จและสามารถใช้ภาษาเป้าหมายได้ โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ประกอบด้วย ขั้นที่ 1 ขั้นนำก่อนการปฏิบัติ (Pre - task) ครูจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจประเด็นสำคัญในการปฏิบัติงานและจุดประสงค์ของการปฏิบัติงาน เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในงานที่กำลังจะปฏิบัติ ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินงานตามวงจรการปฏิบัติ (Task Cycle) มี 3 ขั้นตอนย่อย ประกอบด้วย 1) การปฏิบัติงาน (Task) ที่ได้รับมอบหมาย 2) การวางแผน (Planning) เป็นการเตรียมตัวนำเสนอภาระงานตามที่ได้รับมอบหมาย 3) การนำเสนอผลการปฏิบัติ (Report) และขั้นที่ 3 ขั้นฝึกฝนและตรวจสอบการใช้ (Language Focus) มีขั้นตอนสำคัญ 2 ขั้นตอนย่อย ประกอบด้วย 1) วิเคราะห์ (Analysis) เป็นการทบทวน

ความรู้ทางภาษาจากการผลการปฏิบัติงาน 2) ปฏิบัติ (Practice) เป็นการฝึกฝนภาษาและเพิ่มเติมความรู้

ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

จากการศึกษาประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ ดังนี้

วิลลิส (Willis, 1996 : 52) ได้สรุปประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานไว้ว่า

1. ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการที่จะใช้ภาษาที่ตนเองรู้ในการปฏิบัติภาระงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มย่อย โดยปราศจากความกลัวว่าจะทำผิดหรือจะถูกแก้ไขสิ่งที่ทำผิดหน้าชั้นเรียน
2. ทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการสร้างปฏิสัมพันธ์แบบทันทีทันใดในชั้นเรียนต้องสร้างประโยคเองในขณะนั้นเพื่อสื่อสาร เช่นการสร้างประโยค และวลีในการสื่อสาร ขณะเดียวกันก็ต้องคอยฟังสิ่งที่ผู้อื่นพูด
3. ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการแลกเปลี่ยนบทบาทในการพูด ถาม-ตอบ และแสดงปฏิกิริยาต่อคำพูดของเพื่อน
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับผลประโยชน์จากการสื่อความหมายกับผู้เรียนคนอื่น โดยงานวิจัยแสดงให้เห็นว่าเป็นการเรียนรู้จากการได้ข้อมูลย้อนกลับมากกว่าการแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้อื่น
5. ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสสังเกตการณ์สื่อความหมายทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาอย่างมีเป้าหมาย และเรียนรู้การร่วมมือกับเพื่อน เน้นการพูดสื่อสารเพื่อความหมาย
6. ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิสัมพันธ์อย่างสมบูรณ์ มิใช่แค่เพียงพูดประโยคเดียวแล้วจบ ผู้เรียนจะได้รู้วิธีการเริ่มและจบบทสนทนา และการแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างการสนทนา
7. ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสทดลองใช้กลวิธีในการสื่อสารหลาย ๆ แบบ เช่น การตรวจสอบ สอบความเข้าใจ การถ่ายทอดความจากคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย การจัดความคิดของผู้อื่นและการแนะนำ คำศัพท์หรือวลีแก่ผู้อื่น
8. ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจมากยิ่งขึ้นเมื่อสามารถปฏิบัติงานได้สำเร็จและสามารถใช้ภาษาเป้าหมายได้

ลิตเติ้ลวู้ด (Littlewood, 1981 : 17 - 18) ได้สรุปประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานไว้ว่า

1. ทำให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง
2. ทำให้นักเรียนลดความวิตกกังวล เกิดความมั่นใจในการพูดมากขึ้น
3. ทำให้นักเรียนมีความสนุกสนานและเกิดแรงดึงดูดใจในการปฏิบัติงาน

4. ทำให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วตามธรรมชาติ และสามารถคิดแก้ไขปัญหาในทางที่เหมาะสมได้

5. ทำให้นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ระหว่างตัวครูผู้สอนกับนักเรียน และนักเรียนด้วยกันเอง

6. ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจยิ่งขึ้นในการใช้ภาษา

จิราภรณ์ ชาติ (2555 : 29) ได้สรุปประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานไว้ว่า ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาระบวนการเรียนรู้ กระบวนการคิด มีการวางแผน ดำเนินงาน แก้ปัญหา ตัดสินใจและประเมินงานของตนเองมีการฝึกปฏิบัติงานเพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษามากยิ่งขึ้น

ทิพย์สุดา ทวีสิทธิ์ (2561 : 37) ได้สรุปประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานไว้ว่าเป็นแนวทางในการเรียนรู้ที่ช่วยเพิ่มพูนความรู้และความคิด ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ฝึกการแก้ไขปัญหาจากสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความท้าทายและมีความสุขสนุกสนานในการปฏิบัติงาน

จากข้อมูลข้างต้น สรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานนั้น เป็นประโยชน์ในการเพิ่มพูนความรู้ ความคิดเดิม ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา สามารถใช้ภาษาเป้าหมายและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างสมบูรณ์ ได้ฝึกการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น เกิดความท้าทาย และมีความสุขสนุกสนานในการปฏิบัติงาน

ความสามารถในการอ่าน

ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นการรับสารมีความสำคัญยิ่งในการเรียนรู้ในชีวิตประจำวันเป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ต่าง ๆ ในการอ่านนี้ผู้อ่านต้องอาศัยความเข้าใจในการอ่านการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับสิ่งที่อ่าน จึงจะสามารถเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้ และก่อให้เกิดการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน เป็นกระบวนการอันซับซ้อน ดังนั้น จึงผู้วิจัยจึงได้ศึกษาความหมายจากนักการศึกษาหลายท่าน โดยนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงการอ่านไว้ ดังนี้

บันลือ พฤษะวัน (2545 : 6) ได้กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า เป็นการพัฒนาความคิดโดยผู้อ่านใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เริ่มตั้งแต่การสังเกต การจำรูปคำ การใช้ประสบการณ์เดิมมาแปลความ ให้เกิดความเข้าใจในเรื่องราวที่อ่านได้ดี และสามารถนำสิ่งที่อ่านมาใช้ประโยชน์เป็นแนวคิดและแนวปฏิบัติได้ดี

แม้นมาส ชวลิต (2550 : 232) ได้กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือการใช้ศักยภาพของสมองเพื่อรับรู้ แปลความหมายและเข้าใจปรากฏการณ์ของข้อมูลข่าวสาร ซึ่งมีผู้แสดงออกโดยสัญลักษณ์ที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นเพื่อสื่อสาร

สมุทร เ็นเขาวนิช (2551 : 101) กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือความสามารถที่จะอนุมานข้อสนเทศหรือความหมายอันพึงประสงค์จากสิ่งที่อ่านมาแล้วได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ความเข้าใจเรื่องนี้เป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการศึกษาและประสบการณ์ต่าง ๆ หลาย ๆ ด้านของแต่ละคนถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งของการอ่าน ถ้าอ่านแล้วไม่เกิดความเข้าใจใด ๆ เลย ก็อาจจะกล่าวได้ว่าการอ่านที่แท้จริงยังไม่เกิดขึ้นและการอ่านในลักษณะนี้จึงเป็นแค่เพียงตัวหนังสือที่ปรากฏอยู่บนหน้ากระดาษเท่านั้น ไม่สื่อความหมายอะไรทั้งสิ้นนอกจากจะทำให้เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์แล้วยังไม่ได้อะไรจากการอ่านนั้นอีกด้วย

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2552 : 2) ได้กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึงความสามารถในการอ่านที่ได้รับการฝึกฝนอยู่เสมออย่างถูกต้องคล่องแคล่ว และชำนาญชำนาญ

ณัฐชานันท์ เฟิงสุวรรณ (2558 : 39) กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือ การที่ผู้อ่านสามารถจับใจความสำคัญของเรื่อง โดยอาศัยการเชื่อมโยงความรู้เดิมเข้ากับความรู้ใหม่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ โดยผู้อ่านจะต้อง แปลความ ตีความ จากเรื่องที่อ่าน รูปภาพ หรือสัญลักษณ์ ออกมาเป็นความคิด แล้วนำความรู้หรือความคิดที่ได้ไปใช้

พัชร ชวนฤทัย (2563 : 24) กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า คือ การเข้าใจคำ วลี ประโยค บทความ เรื่องราวต่าง ๆ จากการอ่านแสดงถึงความสามารถในการตีความ แปลคำศัพท์หรือความหมาย ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านและสรุปสาระสำคัญจากเรื่องที่อ่านมาเป็นภาษาของตนได้อย่างถูกต้อง โดยอาศัยโครงสร้างทางภาษา และประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

กานต์ธิดา ทองจันทร์ (2564 : 15) กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือ กระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านและเนื้อเรื่อง ผู้อ่านจำเป็นต้องมีกระบวนการคิด กระบวนการตีความ และกระบวนการแปลความหมายของสิ่งที่ได้อ่าน ผ่านกระบวนการทางสติปัญญา การวิเคราะห์ ไตร่ตรองถึงเนื้อความที่อ่านว่าผู้เขียนมีจุดประสงค์อย่างไร โดยอาศัยประสบการณ์เดิมเข้ามาช่วยในกระบวนการทำความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่าน จึงจะทำให้การอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น มีประสิทธิภาพและประสพผลสำเร็จ

จากความหมายของการอ่านที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่าการอ่านนั้น คือ ความสามารถเข้าใจความหมายอันพึงประสงค์จากสิ่งที่อ่าน เข้าใจเนื้อเรื่อง สามารถจับใจความสำคัญของเรื่อง แปลความ ตีความ จากเรื่องที่อ่าน รูปภาพ หรือสัญลักษณ์ ออกมาเป็น

ความคิด ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านและสรุปสาระสำคัญจากเรื่องที่อ่านมาเป็นภาษาของตนเองได้อย่างถูกต้อง โดยอาศัยโครงสร้างทางภาษา และประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ผู้อ่านจำเป็นต้องมีกระบวนการคิด กระบวนการตีความ และกระบวนการแปลความหมายของสิ่งที่ได้อ่านผ่านกระบวนการทางสติปัญญา การวิเคราะห์ ไตร่ตรอง ถึงเนื้อความที่อ่าน จึงจะทำให้การอ่านนั้นมีประสิทธิภาพและประสบผลสำเร็จ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอสรุปความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษว่า หมายถึงความสามารถในการอ่านที่ใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมของนักเรียนที่ได้รับการฝึกฝนมาแปลความหมายจากเรื่องที่อ่านจนเกิดความเข้าใจ สามารถตอบคำถามและสรุปเรื่องราวที่อ่านได้อย่างถูกต้อง

ความสำคัญของการอ่าน

การอ่าน เป็นเครื่องมือสำคัญของมนุษย์ในการรับสาร ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมาย ไว้ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 105) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า เป็นการอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ในเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อนักเรียน เป็นการอ่านเพื่อค้นหาข้อมูลหรือข้อเท็จจริงเพื่อนำความรู้ไปแก้ปัญหาและเข้าใจสถานการณ์ของเหตุการณ์ในปัจจุบันได้เป็นอย่างดี

ศุภสุตา ม่วงสีทอง (2553 : 6) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นการตีความหมายจากสัญลักษณ์ คำ ตัวอักษร หรือสิ่งที่ดีพิมพ์ที่สายตาได้สัมผัสเพื่อให้เกิดความหมาย และความเข้าใจความหมายนั้น ๆ อีกทั้งการอ่านจะมีความเข้าใจมากเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่านที่นำมาเชื่อมโยงอีกด้วย

ไกรราศ ปิงคะบุตร (2560 : 18) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า เป็นการอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ในเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อนักเรียน การอ่านมีความสำคัญอย่างมากเพราะการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญของมนุษย์ในการติดต่อสื่อสาร และแสวงหาความรู้สร้างประสบการณ์เพื่อนำไปพัฒนาตนเอง สังคม และประเทศชาติต่อไป

สุปวีณ์ ชมพูนุช (2563 : 27) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า เป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับสิ่งที่อ่านเพื่อให้ได้ความหมาย และเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียน โดยผู้อ่านต้องอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิมมาช่วยในการสร้างความหมายด้วยข้อมูลที่เป็นตัวอักษร และข้อมูลที่มาจากสมองหรือประสบการณ์ที่มีความสำคัญต่อความเข้าใจในการอ่าน เพื่อให้ได้รับความรู้แนวคิดหรือแนวปฏิบัติได้รับความเพลิดเพลินตลอดจนทัศนคติที่ดีและมีนิสัยรักการอ่านแล้วจึงนำความคิด ความรู้ความเข้าใจไปใช้ให้เป็นประโยชน์

จากความสำคัญของการอ่านที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่าการอ่านมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนจะมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งที่อ่านเมื่ออ่าน จนเกิดความเข้าใจแล้วจะสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ ไขแก้ปัญหา พัฒนาตนเองและประเทศชาติต่อไป

องค์ประกอบของการอ่าน

การอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องใช้ความคิดเพื่อทำความเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน ดังนั้น ในการอ่านต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่าง และมีนักการศึกษากล่าวถึงองค์ประกอบในการอ่าน ดังนี้

บอน และทิงเกอร์ (Bond and Tinker. 1973 : 253) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบในการอ่านไว้ดังนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ ซึ่งเป็นรากฐานของความเข้าใจในการอ่าน
2. การเข้าใจหน่วยความคิด คือ แบ่งอ่านเป็นกลุ่มคำให้ได้ความหมายที่ต่อเนื่องกันเป็นกลุ่มแทนที่จะอ่านทีละคำ
3. การอ่านเข้าใจประโยคจากการรู้จักนำเอาแต่ละคำหรือแต่ละส่วนมาสัมพันธ์เข้าด้วยกันจนได้ความหมายเป็นประโยค
4. การเข้าใจข้อความที่ตัดมาเป็นตอน ๆ โดยที่สามารถนำประโยคแต่ละประโยคในตอนนั้น ๆ มาสัมพันธ์กัน

5. การเข้าใจเรื่องราวและข้อความที่อ่าน

ฟินน์ (Finn. 1976 : 156 - 163) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบในการอ่านไว้ ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับภาษา (Knowledge of Language) หมายถึง ความรู้ในตัวภาษาที่อ่านทั้งด้านไวยากรณ์ (Syntax) และความหมาย (Semantic)
2. ความรู้รอบตัวของผู้อ่าน (Knowledge of World) หมายถึง ความรู้ในเรื่องต่าง ๆ และความรู้เฉพาะที่ปรากฏในบริบทนั้น ๆ

3. ความรู้เดิมของผู้อ่าน (The Reader's Schema) หมายถึง ความรู้ที่เกิดจากการสั่งสมของประสบการณ์เดิมทำให้ผู้อ่านแต่ละคนตีความหมายหรือเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านแตกต่างกัน

กรมวิชาการ (2545 : 89 - 90) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบในการอ่านไว้ ดังนี้

1. ความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่าน ผู้ที่มีความรู้มากก็ย่อมอ่านหนังสือได้เข้าใจว่า ผู้ที่มีความรู้น้อย นอกจากนั้นแล้ว ประสบการณ์ของผู้อ่านก็จะมีส่วนทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้รวดเร็ว

2. ความรู้ทางด้านภาษา ผู้อ่านจะอ่านเรื่องเข้าใจและได้รับประโยชน์คุ้มค่าก็ควรจะเข้าใจในเรื่องคำที่ใช้ในหนังสือที่อ่าน คำบางคำมีความหมายหลายอย่าง ความหมายตรง ความหมายแฝง และความหมายเปรียบเทียบ คำใหม่ ศัพท์บัญญัติ คำย่อต่าง ๆ

3. วิธีการเขียนของผู้แต่ง ผู้อ่านควรรู้จักแบบการเขียนของผู้แต่ง ซึ่งแตกต่างกันตามยุคสมัยและความสามารถแต่ละบุคคล แบบการเขียนของแต่ละคนย่อมไม่เหมือนกัน

4. นิสัรกรการอ่าน

5. รู้จักสิ่งพิมพ์ประเภทต่าง ๆ การรู้จักลักษณะสิ่งพิมพ์แต่ละประเภทจะทำให้อ่านได้เร็ว
ยิ่งขึ้น

วราภรณ์ พรหมอินทร์ (2561 : 26) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบในการอ่านไว้ว่า ผู้อ่านจะต้องมีความรู้ทางเนื้อหา ความรู้ทางภาษา ความสามารถในการคิด ความสนใจ และต้องอาศัยประสบการณ์ของผู้อ่าน

อรรคพล อุษา (2564 : 21) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบในการอ่านไว้ว่า องค์ประกอบในการอ่าน เกี่ยวข้องกับตัวผู้อ่าน ซึ่งเกี่ยวกับระบบการเขียน ความรู้ทางภาษา ความสามารถในการตีความ และสติปัญญาความรู้เดิม และสิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้อ่าน ซึ่งเกี่ยวข้องกับลักษณะของบทอ่าน และสิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้อ่าน โดยเฉพาะการคำเข้าใจ ระดับคำ วลี ประโยค การเข้าใจความหมายในสิ่งที่อ่าน การแสดงความคิดเห็นและตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้

จากการศึกษาองค์ประกอบในการอ่าน สามารถสรุปได้ว่า ผู้อ่านจะต้องมีความรู้ทางภาษาที่จะอ่าน มีความสามารถในการคิด มีความรู้รอบตัว ความรู้เดิมและประสบการณ์ มีความสนใจในสิ่งที่อ่าน รู้จักสิ่งพิมพ์ประเภทต่าง ๆ

ประเภทของการอ่าน

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงประเภทของการอ่านไว้ ดังนี้

ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน (2527 : 221 - 222) ได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ว่า

1. การอ่านเพื่อสำรวจ (Survey) ในสิ่งที่กำลังศึกษาอยู่ เช่น การอ่านหัวเรื่อง สารบัญ
เป็นต้น

2. การอ่านเพื่อจับใจความ (Skimming) ซึ่งเป็นการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านว่า เป็นเรื่องอะไร หนิใด เกี่ยวกับอะไรและมีลักษณะอย่างไร

3. การอ่านเพื่อให้ได้รายละเอียด (Scanning) ซึ่งเป็นการอ่านเพื่อให้ได้เรื่องราวและรายละเอียดในบางย่อและมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

4. การอ่านเพื่อความเข้าใจ (Comprehension) เป็นการอ่านเพื่อให้ได้เนื้อหาของเรื่องและมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ สามารถตอบคำถามและเล่าเรื่องราวจากสิ่งที่อ่านได้

5. การอ่านเพื่อวิเคราะห์ (Analysis) เป็นการอ่านเพื่อวิเคราะห์การใช้คำ ประโยค เพื่อให้ทราบจุดมุ่งหมายหรือความคิดของผู้เขียน เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความคิดแบบประเมินค่าในสิ่งที่อ่าน

สมพร จารุณี (2549 : 46 - 62) ได้แบ่งประเภทของการอ่านเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. การอ่านออกเสียง เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิดกับภาษา กล่าวคือ เมื่ออ่านตัวอักษรจะต้องใช้ความคิดไปวิเคราะห์ความหมายของตัวอักษรนั้น การอ่านออกเสียงเป็นการอ่านให้ผู้ฟัง

2. การอ่านในใจ เป็นการอ่านเพื่อเก็บใจความ และเพื่อทำความเข้าใจ เป็นการอ่านเพื่อแสวงหาความรู้ความบันเทิงให้เกิดกับตนเอง ผู้อ่านจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ และสามารถเข้าใจเรื่องราวที่ได้อ่าน โดยตลอด และพอจะเก็บใจความได้ว่า เรื่องที่อ่านนั้นมีเนื้อหาเรื่องราวเป็นอย่างไร

จากการศึกษาประเภทของการอ่าน สามารถสรุปได้ว่า การอ่านแบ่งเป็นประเภทกว้าง ๆ ได้ 2 ประเภท คือ การอ่านในใจ คือ การอ่านเพื่อทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่าน เป็นการถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นความคิดโดยตรง และการอ่านออกเสียง เป็นการอ่านตัวอักษรจะต้องใช้ความคิดไปวิเคราะห์ความหมายของตัวอักษรนั้น เป็นการอ่านที่ต้องการความถูกต้องในเรื่องของเสียง ถ่ายทอดข้อมูลที่อ่านไปให้ผู้ฟัง

พรพิมล ศิริกุล (2559 : 87) ได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ 2 ประเภท คือ การอ่านในใจ (Silent Reading) และการอ่านออกเสียง (Oral Reading) ดังนี้

1. การอ่านในใจ (Silent Reading) เป็นการถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นความคิดโดยตรงอย่างรวดเร็ว รู้เรื่องเร็ว และถูกต้อง การอ่านในใจช่วยให้เข้าใจเนื้อความได้เร็วกว่าการอ่านออกเสียง เพราะผู้อ่านไม่ต้องแบ่งสมองไว้สำหรับการแปลงความคิดออกมาเป็นเสียง เมื่อเบื่อก็ก็นหยุดพักได้ หลักสำคัญของการอ่านในใจ คือ ความแม่นยำในการจับตาตัวหนังสือ การเคลื่อนสายตาจากคำต้นวรรคไปสู่คำท้ายวรรค และการแบ่งช่วงระหว่างวรรคหนึ่งผ่านไปสู่วรรคหนึ่ง ความแม่นยำในการกวาดสายตาเป็นสิ่งที่ต้องฝึกให้เร็ว จึงจะสามารถเก็บคำได้ครบ ทุกคำ การเปลี่ยนบรรทัดต้องคล่องแคล่ว เมื่อจบย่อหน้าหนึ่งควรหยุดคิดเล็กน้อย เพื่อสรุปความคิดว่าย่อหน้าที่อ่านจบลงกล่าวถึงอะไร เนื้อความสำคัญอยู่ที่ใด

2. การอ่านออกเสียง (Oral Reading) การอ่านออกเสียง เป็นการอ่านที่ต้องการความถูกต้องในเรื่องของเสียง เสียงสูงต่ำจังหวะ การหยุดวรรคตอนให้ถูกต้องชัดเจน เป็นกระบวนการต่อเนื่องระหว่างสายตา สมอง และการเปล่งเสียงออกทางช่องปาก นั่นคือ สายตาจะต้องจับจ้องตัวอักษรและเครื่องหมายต่าง ๆ ที่เขียนไว้แล้วสมองจะต้องประมวลให้เป็นถ้อยคำ จากนั้นจึงเปล่งเสียงออกมา การอ่านออกเสียงจะต้องเกี่ยวข้องกับผู้ฟังด้วย เพราะเป็นวิธี

สื่อความหมายให้เกิดความเข้าใจกันได้ ภารกิจของผู้อ่านคือ อ่านสารเดิมที่มีผู้เขียนไว้แล้ว ถ่ายทอดไปสู่ผู้ฟัง โดยที่จะต้องพยายามรักษาสารเดิมเอาไว้ให้ได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด

การประเมินการอ่าน

จากการศึกษาการประเมินการอ่านโดยมีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ ดังนี้ ฮาฟเนอร์ และจอลลี (Hafner and Jolly. 1972 : 147) ได้การประเมินการอ่านไว้ดังนี้

1. ตอบคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและรายละเอียดต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านได้
2. เข้าใจคำชี้แจงสามารถปฏิบัติตามคำชี้แจงหรือคำแนะนำที่เขียนอธิบายได้
3. จดจำและสามารถบรรยายสิ่งที่ได้อ่านเป็นคำพูดของตนเองได้
4. ลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราวที่อ่านได้ถูกต้อง
5. แยกได้ว่ารายละเอียดตอนไหนสำคัญตอนไหนไม่สำคัญ
6. บอกได้ว่าตัวอย่างหรือคำอธิบายประกอบต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับเนื้อความสำคัญ

ตอนไหนอย่างไร

7. บอกได้ว่าประโยคใดเป็นประโยคแสดงเนื้อหาความสำคัญหรือใจความสำคัญของเรื่องราวที่อ่าน

8. บอกได้ว่าเนื้อหาของสิ่งที่อ่านมีความสัมพันธ์กับเนื้อหาอื่น ๆ อย่างไร

9. แสดงข้อสรุปของเรื่องที่อ่านได้อย่างถูกต้อง

10. บอกแนวการเรียบเรียงหรือลำดับเนื้อหาของผู้เขียนได้เช่นลำดับตามเวลาสถานที่ หรือสาเหตุและผล เป็นต้น

11. บอกความหมายซ่อนเร้นที่ผู้เรียนไม่ได้แสดงไว้ในเรื่องได้

12. บอกแนวการดำเนินเรื่องหรืออารมณ์ของเรื่องได้

13. บอกวัตถุประสงค์ในการเขียนซึ่งผู้เขียนไม่ได้ระบุไว้ได้

14. อธิบายกลวิธีการใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบและบอกความหมายได้

ฟีน็อกเชียร์โร และซาโกะ (Finocchiaro and Sako. 1983 : 16) ได้กำหนดแบบทดสอบที่ใช้ประเมินผลความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษที่นิยมใช้มี 2 แบบ ดังนี้

1. แบบทดสอบอัตนัย (Subjective Test) ได้แก่ แบบทดสอบความเรียงที่ให้ผู้เรียนตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านโดยการเขียนคำตอบเป็นประโยคหรือข้อความยาว ๆ

2. แบบทดสอบปรนัย (Objective Test) ได้แก่ แบบทดสอบเลือกตอบ แบบถูกผิด แบบจับคู่ เป็นต้น

ฮิวจ์ (Hughes. 1989 : 116 - 117) ได้กล่าวเกี่ยวกับการประเมินการอ่านไว้ว่า สิ่งที่ควรวัดในการประเมินความสามารถในการอ่าน มีดังนี้

1. ข้อมูลสำคัญในข้อความ
 2. รายละเอียดสนับสนุนข้อมูลสำคัญ
 3. ความสัมพันธ์ของข้อความ โดยพิจารณาจากคำสรรพนามที่ใช้ในเรื่องที่อ่าน
 4. ความหมายของคำศัพท์ โดยใช้การเดาความหมายจากบริบท
 5. การตีความจากเรื่องที่อ่าน ตั้งแต่ต้นเรื่อง การดำเนินเรื่องและการสรุปเรื่องในตอนท้าย
- วารกรณ์ ดอกกรักษ์ (2556 : 29) ได้กล่าวถึงการวัดและการประเมินผลการอ่าน ดังนี้
1. ตอบคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและรายละเอียดต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านได้
 2. เข้าใจคำชี้แจง สามารถปฏิบัติตามคำชี้แจงที่เขียนอธิบายไว้ได้อย่างถูกต้อง
 3. จดจำและสามารถบรรยายเรื่องที่อ่านเป็นคำพูดของตนเองได้
 4. ลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราวที่อ่านได้ถูกต้อง
 5. แยกได้ว่ารายละเอียดตอนไหนสำคัญ ตอนไหนไม่สำคัญ
 6. บอกได้ว่ารายละเอียดตอนไหนสำคัญอย่างไร
 7. บอกได้ว่าประโยคไหนเป็นประโยคแสดงเนื้อหาสำคัญ หรือเรื่องราวสำคัญ

ของข้อความที่อ่าน

8. แสดงข้อสรุปของบทความที่อ่านได้อย่างถูกต้อง
9. บอกได้ว่าเนื้อหาของสิ่งที่อ่านมีความสัมพันธ์กับเนื้อหาในบทความอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างไร
10. บอกได้ว่าในการเขียนบทความที่อ่านนั้น ผู้เรียนยึดแนวอะไรในการเรียบเรียง เช่น เวลา สถานที่ หรือสาเหตุและผลเริ่มต้น
11. บอกได้ว่าอะไรคือความหมายที่ซ่อนเร้น ที่ไม่แสดงไว้ในบทความ
12. บอกได้ว่าเรื่องที่อ่านมีแนวการดำเนินเรื่องหรือให้อารมณ์อย่างไร
13. บอกวัตถุประสงค์ในการเขียนซึ่งผู้เขียนไม่ได้บอกไว้ตรง ๆ ได้
14. บอกได้ว่าคำไหนผู้เขียนใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบอย่างไร มีความหมายอย่างไร

จากการศึกษาการประเมินการอ่าน สรุปได้ว่าเป็นการประเมินความสามารถของผู้อ่าน โดยประเมินจากความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน การตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน การลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราวที่อ่าน การสรุปเรื่องที่อ่าน และแบบทดสอบที่ใช้ประเมินความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษที่นิยมใช้มี 2 แบบ คือ แบบทดสอบอัตนัยและแบบทดสอบปรนัย

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษด้วยแบบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษจากบทอ่านสารคดีภาษาอังกฤษ รูปแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลของความสามารถของนักเรียนที่เกิดจากการได้รับประสบการณ์จากการเรียนรู้ ทั้งประสบการณ์เดิมและประสบการณ์ใหม่ โดยมีประเด็นสำคัญดังนี้

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสมรรถภาพในด้านต่าง ๆ ที่นักเรียนได้จากการประสบการณ์ ทั้งทางตรงและทางอ้อมจากครู มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

กู๊ด (Good. 1973 : 7) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง การเข้าถึงความรู้หรือการพัฒนาทักษะในการเรียน ซึ่งอาจพิจารณาได้จากคะแนนสอบที่กำหนดให้คะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบหมายให้ทำ

เมห์เรนส์ (Mehrens. 1976 : 73) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง ความรู้ ทักษะและสมรรถภาพสมองด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนต่อการเรียนแต่ละวิชาซึ่งสามารถวัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พัคเก็ตต์ และแบล็ก (Puckett and Black. 2000 : 211) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้ว หรือสิ่งที่ป็นทักษะที่ผู้เรียนได้รับการสอน

ทิสนา แคมมณี (2550 : 10) ได้กล่าวไว้ว่า หมายถึง การเข้าถึงความรู้ การพัฒนาทักษะในการเรียน ซึ่งพิจารณาจากการทำคะแนนสอบที่กำหนดให้ คะแนนจากใบกิจกรรมที่ครูให้ทำ หรือทั้ง 2 อย่างประกอบกัน

บุญชม ศรีสะอาด (2556 : 150) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าเป็นผลการเรียนที่ได้จากการทดสอบที่มุ่งให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ที่กำหนด

จากการศึกษาความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ทักษะและสมรรถภาพสมองด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนที่เกิดจากการเรียนรู้ โดยสามารถวัดได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการวัดผลการศึกษาของผู้เรียนที่เกิดจากการเรียนรู้ มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2552 : 77) กล่าวว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สามารถสรุปได้ดังนี้

1. การวัดต้องสอดคล้องกับตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไขนักเรียนที่ไม่ผ่านตัวชี้วัด

2. การวัดต้องมีขั้นตอนอย่างเป็นระบบ เริ่มจากการเลือกใช้เครื่องมือให้เหมาะสม การสร้างเครื่องมือ การวัดผล และนำผลที่ได้ไปตัดสินผลการเรียน

ราตรี นันทคุณธ์ (2553 : 35 - 45) กล่าวว่า การจัดการศึกษาไม่ว่าระดับใดก็ตามสามารถแบ่งการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนออกได้เป็น 3 ด้าน คือ พฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) พฤติกรรมด้านจิตพิสัย (Affective Domain) และพฤติกรรมด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain)

1. พฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) หมายถึง การเรียนรู้ในวิชาต่าง ๆ ที่ผู้เรียนจะต้องอาศัยความสามารถทางสมองเป็นที่ตั้งของการคิดวิเคราะห์ รวมทั้งจดจำพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัยหรือพฤติกรรมด้านสมองแยกได้เป็น 6 ประเภท ดังนี้

1.1 ความรู้ความจำ (Knowledge) คือ การที่ผู้เรียนสามารถระลึกข้อความรู้ต่าง ๆ ที่ครูได้สอนหรือข้อความรู้ที่ตนได้ศึกษามาด้วยวิธีการต่าง ๆ ไปได้

1.2 ความเข้าใจ (Comprehension) คือ ความสามารถของผู้เรียนที่จะอธิบายขยายความหรือเขียนเรื่องราวใด ๆ ที่ตนได้รับรู้มาโดยใช้ถ้อยคำสำนวนภาษาของตนเองและหมายความรวมถึงความสามารถในการที่แปลความหมายที่ความหมายหรือขยายความข้อมูล จากสำนวนสุภาษิตแผนที่กราฟหรือตารางต่าง ๆ

1.3 การนำไปใช้ (Application) ได้แก่ ความสามารถของผู้เรียนในการที่จะนำความรู้ความเข้าใจที่ตนมีไปใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่างออกไปจากเดิมได้

1.4 การวิเคราะห์ (Analysis) ได้แก่ ความสามารถของผู้เรียนในการที่จะนำความรู้ความเข้าใจที่ตนมีไปใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่างออกไปจากเดิมได้

1.5 การสังเคราะห์ (Synthesis) ได้แก่ ความสามารถของผู้เรียนในการที่จะใช้สมองคิดสร้างสิ่งใหม่ขึ้นมา โดยอาศัยความสามารถของตนเอง

1.6 การประเมินค่า (Evaluation) ได้แก่ การที่ผู้เรียนพิจารณาสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในลักษณะที่พึงเล็งว่าสิ่งสิ่งนั้นมีคุณค่าดีเลวถูกไม่ควรไม่ควร โดยมีเหตุผลประกอบ

2. พฤติกรรมด้านจิตพิสัย (Affective Domain) เป็นคุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์หรือความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง สิ่งนั้นอาจเป็นความคิด ความเชื่อ การกระทำรูปร่างลักษณะของบุคคลวัตถุสิ่งของ พฤติกรรมด้านจิตพิสัยมีลักษณะที่สำคัญแตกต่างไปจากพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัยและทักษะพิสัย อย่างเห็นได้ชัด 5 ประการ คือ

2.1 เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์หรือความรู้สึกซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามเงื่อนไขหรือสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป

2.2 เป็นพฤติกรรมที่มีระดับความเข้มในการแสดงออก เช่น พอใจมาก พอใจปานกลาง และพอใจน้อย

2.3 มีทิศทางในการแสดงออกได้ 2 ทิศทาง ซึ่งมีลักษณะตรงกันข้ามและคู่กันเสมอ เช่น รักหรือเกลียด พอใจหรือไม่พอใจ

2.4 เป็นพฤติกรรมที่มีลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล

2.5 เป็นพฤติกรรมที่บุคคลกระทำอย่างมีเป้าหมายไม่ใช่เกิดขึ้นลอย ๆ

3. พฤติกรรมด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) หมายถึง พฤติกรรมของผู้เรียนที่ปรากฏออกมาให้เห็นจากการลงมือกระทำหรือลงมือปฏิบัติกิจกรรม การปฏิบัติดังกล่าวอาศัยกล้ามเนื้อส่วนใดส่วนหนึ่งหรือหลายส่วนของร่างกาย พฤติกรรมทักษะพิสัยแบ่งออกเป็น 4 ขั้น คือ

3.1 การเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เป็นความสามารถในการเคลื่อนไหวอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเคลื่อนไหวของแขนขาที่ติดกับส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย

3.2 การเคลื่อนไหวที่ต้องอาศัยการประสานกันของอวัยวะหลายส่วนประกอบ และสัมพันธ์กันกับประสาทสัมผัส โดยเน้นการเคลื่อนไหวของอวัยวะส่วนนั้นที่ต้องสัมพันธ์กับการใช้หูและมือ

3.3 พฤติกรรมไม่ใช่สื่อความหมายทางภาษา เป็นความสามารถในการสื่อความหมายทุกชนิดโดยไม่ใช้ภาษาในการสื่อความหมาย พฤติกรรมด้านนี้มีคุณสมบัติที่สำคัญ คือ สามารถเรียนรู้ได้และสื่อความหมายกับผู้รับโดยไม่ใช้คำ

3.4 พฤติกรรมการพูดเป็นพฤติกรรมที่ครอบคลุมตั้งแต่ภาคความรู้และความคิด ภาคความรู้สึก และภาคความสัมพันธ์ทางกลไกของร่างกายและสมอง เพราะการพูดประกอบด้วยการสร้างและการสื่อสาร เป็นวิธีที่ผู้ส่งได้มีการจัดการระบบประเมิน โดยมีการตอบสนอง พฤติกรรม การพูดเป็นพฤติกรรมที่มีความสัมพันธ์ของกลไกทางร่างกายและสมอง คือ การสื่อสาร

จากการศึกษาการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปได้ว่า วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสามารถแบ่งการวัดออกเป็น 3 ด้านด้วยกัน คือ ด้านพุทธิพิสัย เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะต้องอาศัยความสามารถทางสติปัญญาในการคิดวิเคราะห์ รวมทั้งจดจำสิ่งต่าง ๆ ด้านจิตพิสัย เป็นคุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์หรือความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเกี่ยวกับค่านิยมคุณธรรม จริยธรรม เจตคติ และด้านทักษะพิสัย เป็นพฤติกรรมของผู้เรียนที่ปรากฏออกมาให้เห็นจากการลงมือกระทำหรือลงมือปฏิบัติกิจกรรม และนอกจากนี้ การวัดผลสัมฤทธิ์จะต้องสอดคล้องกับตัวชี้วัดหรือผลการเรียนรู้ ต้องมีขั้นตอนอย่างเป็นระบบ นำผลที่ได้ไปตัดสินผลการเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การจัดทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ จะต้องศึกษาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีนักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2551 : 96) ได้กล่าวถึงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า โดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน เฉพาะกลุ่มที่ครูสอน เป็นแบบทดสอบที่ครูใช้กันโดยทั่วไปในสถานศึกษา มีลักษณะเป็นแบบทดสอบ ข้อมเขียน (Paper and Pencil Test) แบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ

1.1 แบบทดสอบอัตนัย (Subjective or Essay Test) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดคำถาม หรือปัญหาให้แล้ว ให้ผู้ตอบเขียนหรือแสดงความรู้สึก ความคิด เจตคติ ได้อย่างเต็มที่

1.2 แบบทดสอบปรนัย หรือแบบให้ตอบสั้น ๆ (Objective Test or Short Answer) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดให้ผู้สอบเขียนตอบแบบสั้น ๆ หรือมีคำตอบให้เลือกแบบจำกัดคำตอบ

2. แบบทดสอบมาตรฐาน หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนทั่ว ๆ ไป ซึ่งสร้างโดยผู้เชี่ยวชาญมีการวิเคราะห์และมีการปรับปรุงกันอย่างดีจนมีคุณภาพ มีมาตรฐาน กล่าวคือ มีมาตรฐานในการดำเนินการสอบ วิธีการให้คะแนนและแปลความหมายของคะแนน

บุญชม ศรีสะอาด (2556 : 53) ได้กล่าวถึงรูปแบบของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำแนกได้ 2 ประเภท ดังนี้

1. แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Test) มีหลักการสำคัญในการสร้าง คือ เนื้อหาของแบบทดสอบจะต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งเป็นการวัดผู้เรียน เชิงพฤติกรรม เมื่อนำแบบทดสอบไป Try Out และมีคะแนนจุดตัดหรือคะแนนที่ตัดสินว่าผู้สอบ มีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ ซึ่งหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้ คือ การวัดที่ตรงตามจุดประสงค์

2. แบบทดสอบอิงกลุ่ม (Norm Referenced Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งสร้างเพื่อวัด ให้ครอบคลุมหลักสูตร จึงสร้างตามตารางวิเคราะห์ของหลักสูตร ความสามารถในการจำแนก ผู้สอบตามความเก่ง หรืออ่อน ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของแบบทดสอบประเภทนี้ การรายงานผลการสอนอาศัยคะแนนมาตรฐานซึ่งเป็นคะแนนที่สามารถให้ความหมายแสดงถึงสถานภาพ ความสามารถของบุคคลเมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่น ๆ ที่ใช้กลุ่มเปรียบเทียบ

จากการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปได้ว่าเป็นเครื่องมือที่ใช้วัดความรู้ ความสามารถและทักษะของการเรียนรู้ของนักเรียน แบ่งออกได้เป็น แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองและแบบทดสอบมาตรฐาน และแบบทดสอบอิงเกณฑ์กับ

แบบทดสอบอิงกลุ่มในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้แนวทางการสร้างไว้ ดังนี้

อรนุช ศรีสะอาด และคณะ (2550 : 38 - 39) ได้กล่าวถึงการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายของการสอบให้ชัดเจนว่าจะสอบใคร อยู่ระดับชั้นใดเพื่ออะไร
2. วิเคราะห์หลักสูตรและทำตารางวิเคราะห์หลักสูตร
3. กำหนดชนิดของแบบทดสอบและศึกษาวิธีเขียน

4. เขียนข้อสอบตามชนิดของแบบทดสอบ โดยให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและตารางวิเคราะห์หลักสูตร ตรวจสอบข้อสอบโดยพิจารณาถึงความถูกต้องตามหลักวิชา มุ่งวัดเนื้อหาและพฤติกรรมตามตารางวิเคราะห์หลักสูตรหรือไม่ ภาษาที่ใช้ชัดเจนถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ซึ่งอาจตรวจสอบข้อสอบโดยผู้ออกข้อสอบเอง กรณีนี้ผู้ออกข้อสอบควรจะได้พักสมองระยะหนึ่งเพื่อไม่ให้หมกมุ่นหรือให้มีจิตใจและสมองปลอดโปร่งและการตรวจสอบข้อสอบอีกกรณีหนึ่งคือ ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแก้ไข

6. ทดลองใช้และวิเคราะห์ข้อสอบเพื่อพัฒนาข้อสอบให้มีคุณภาพ
7. พิมพ์แบบทดสอบ ควรเรียงข้อสอบจากง่ายไปหายากหรือเรียงตามเนื้อหาก็ได้

พิชิต ฤทธิ์จัญญ (2557 : 97 - 98) กล่าวถึงการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

1. วิเคราะห์หลักสูตรและสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาสาระและพฤติกรรมที่ต้องการวัด ในตารางวิเคราะห์หลักสูตรจะใช้เป็นกรอบในการออกข้อสอบ โดยระบุ จำนวนข้อสอบในแต่ละเรื่องและพฤติกรรมที่ต้องการวัดไว้

2. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อสะท้อนพฤติกรรมที่เป็นผลการเรียนรู้ที่ผู้สอนมุ่งหวังให้เกิดกับผู้เรียน ผู้สอนจะต้องกำหนดไว้ล่วงหน้าสำหรับเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน และการสร้างข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์

3. กำหนดชนิดของข้อสอบและศึกษาวิธีการสร้าง โดยการศึกษาตารางวิเคราะห์หลักสูตรและจุดประสงค์การเรียนรู้ ผู้ออกข้อสอบต้องพิจารณาและตัดสินใจว่าจะใช้ข้อสอบแบบใด โดยให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน แล้วศึกษาวิธีการเขียนข้อสอบชนิดนั้น ให้มีความรู้ความเข้าใจในหลักและวิธีการเขียนข้อสอบ

4. เขียนข้อสอบ เป็นการลงมือเขียนข้อสอบตามรายละเอียดที่กำหนดไว้ในตารางวิเคราะห์หลักสูตรและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยอาศัยหลักและวิธีการเขียนข้อสอบที่ถูกต้อง

5. ตรวจสอบข้อสอบ เพื่อให้ข้อสอบมีความถูกต้องตามหลักวิชา มีความสมบูรณ์ครบถ้วนตามรายละเอียดที่กำหนดไว้ในตารางวิเคราะห์หลักสูตร ผู้ออกข้อสอบต้องทบทวนตรวจสอบข้อสอบก่อนที่จะจัดพิมพ์และนำไปใช้ต่อไป

6. จัดพิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลอง เมื่อตรวจสอบข้อสอบเสร็จแล้วให้พิมพ์ข้อสอบทั้งหมด เป็นแบบทดสอบฉบับทดลองโดยมีคำชี้แจงหรือคำอธิบายวิธีตอบแบบทดสอบ และจัดวางรูปแบบการพิมพ์ให้เหมาะสม

7. ทดลองสอบและวิเคราะห์ข้อสอบ เป็นวิธีการตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบก่อนนำไปใช้จริง โดยทดลองสอบกับกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันกับกลุ่มที่ต้องการสอบจริง แล้วนำผลการสอบมาวิเคราะห์และปรับปรุงข้อสอบให้มีคุณภาพ

8. จัดทำแบบทดสอบฉบับจริง จากผลการวิเคราะห์ข้อสอบ หากพบว่าข้อสอบข้อใดไม่มีคุณภาพหรือมีคุณภาพไม่ดีพอ อาจต้องตัดทิ้งหรือปรับปรุงแก้ไขให้มีคุณภาพดีขึ้น แล้วจึงจัดทำเป็นแบบทดสอบฉบับจริงที่จะนำไปทดสอบกับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

กัณฑ์กฤษฎี พลพิพัฒน์ (2560 : 50) เสนอขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ดังนี้

1. การวิเคราะห์หลักสูตร
2. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาวิชา
3. กำหนดชนิดข้อสอบและศึกษาวิธีการสร้างต้องวัดผลได้ถูกต้องตรงกับจุดมุ่งหมาย มีความคงที่ในการวัด ใช้คำถามที่ชัดเจนครอบคลุมพฤติกรรมการเรียนรู้ และมีความยากง่ายพอเหมาะ

4. เขียนข้อสอบ

5. ตรวจสอบ และทดลองใช้แล้วจึงนำไปใช้จริง

จากการศึกษาการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปได้ว่า ต้องวิเคราะห์หลักสูตร กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน กำหนดชนิดของข้อสอบ เพื่อนำไปสร้างและออกแบบการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ตรวจสอบ ทดลองสอบและวิเคราะห์ข้อสอบก่อนนำไปใช้จริง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยต่างประเทศ

จอห์น เพลลีย์ (John Pelley. 2007 : 70) ได้ศึกษาความมั่นใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานทำกิจกรรมภายในกลุ่มมีการเรียนรู้ทักษะการคิดวิเคราะห์การแก้ปัญหา ส่งผลให้ผลการเรียนของนักเรียนมีพัฒนาการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

นาซีนิน รูโซ (Nazenin Ruso. 2007 : 270) ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเรียนและการเพิ่มประสิทธิภาพการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงาน ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียน ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ห้อง ผลการวิจัยพบว่า การใช้วิธีการสอนแบบเน้นภาระงานในชั้นเรียนการสอนภาษาอังกฤษทำให้การพัฒนาการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเป็นไปตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ และสามารถนำไปปรับปรุงบูรณาการกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ได้

ชัยค์ (Sayd. 2020 : 22) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ การศึกษาแนวคิดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเป็นฐานกับการเรียนรู้การอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชาวอิหร่าน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้ตามแนวคิดเน้นภาระงานเป็นฐานที่มีต่อความสามารถทางการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ใช้วิธีการวิจัยเชิงทดลองกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองสองกลุ่ม และกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบคู่ที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองเกี่ยวกับตัวแปรตามความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนเพิ่มสูงขึ้น

งานวิจัยในประเทศ

วันวิสาข์ มาสุตร์ (2556 : 127) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการบอกกระบวนการความคิดและผังกราฟิก เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านและการใช้กลวิธีการอ่านสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พบว่าความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศักรินทร์ คนหมั่น (2559 : 954) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ โดยใช้การสอนแบบเน้นภาระงาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย มุกดาหาร พบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังใช้แบบฝึกเสริมการอ่านเชิงวิชาการโดยใช้การสอนแบบเน้นภาระงานสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกเสริมการอ่าน

เชิงวิชาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความคิดเห็นต่อแบบฝึกเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ โดยใช้การสอนแบบเน้นภาระงาน อยู่ในระดับดี

อภิญา แจ่มเจริญ (2559 : 77) ได้ศึกษาทักษะการอ่านและทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน พบว่าทักษะการอ่าน หน่วยการเรียนรู้ In the Real World ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปัทมวรรณ ตระการไทย (2560 : 129) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบแบบฝึกทักษะ พบว่า นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนที่เรียนโดยใช้ แบบฝึกทักษะการอ่านวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

โสภิต ศรีเสถียร (2560 : 96) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการฟังและการพูดภาษาเมียนมาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ความสามารถในการฟังภาษาเมียนมาหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับการเรียนรู้ตามสภาพจริงของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถในการพูดภาษาเมียนมาหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับการเรียนรู้ตามสภาพจริงของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นฤตล มะโนศรี (2561 : 95) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย เลข โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ตามทฤษฎีการประมวลสาร ชูด อาเซียน พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษตามทฤษฎีการประมวลสารชูดอาเซียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปรียาภรณ์ ธนิกกุล (2563 : 51) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศรีสงครามวิทยา อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน เรื่อง Amazing Chiang Khan The Old Town พบว่า ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วงเดือน ขุนอากร (2563 : 74) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ เรื่อง My Daily Activities สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะ

การอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง My Daily Activities หลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับดีมาก และสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปาริ วามอนันต์ (2564 : 52) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจตามแนวคิดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดแบบเน้นภาระงานเป็นฐาน หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ จะเห็นได้ว่า ผลวิจัย มีความสอดคล้องกันว่า การใช้แบบฝึกส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถ ทักษะหรือผลสัมฤทธิ์ ที่สูงขึ้น และการได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ ความสามารถทางภาษา หรือความพึงพอใจในการจัดการเรียนรู้ สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน ดังนั้น การใช้แบบฝึก ร่วมการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานนั้นเป็นการจัดการเรียนรู้ โดยครูได้ออกแบบการจัดการเรียนรู้และกิจกรรมต่าง ๆ ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง พัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน มีความมั่นใจในการใช้ภาษา ไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน